ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 22ας Απριλίου 1999 *

Στην υπόθεση C-161/97 P,

Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα το Lingen (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους Bernd Kunth, Gerhard Wiedemann και Helmut Nicolaus, δικηγόρους Ντίσελντορφ, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Alex Bonn, 22, Côte d'Eich,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 25 Φεβρουαρίου 1997 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο πενταμελές τμήμα) στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-149/94 και T-181/94, Kernkraftwerke Lippe-Ems κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. II-161), και με την οποία ζητείται η αναίρεση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπουμένη από τον Jürgen Grunwald, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και M. Wathelet (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH και της Επιτροπής κατά τη συνεδρίαση της 24ης Σεπτεμβρίου 1998,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 19ης Νοεμβρίου 1998,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 25 Απριλίου 1997, η εταιρία Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH (στο εξής: KLE) άσκησε, δυνάμει του άρθρου 50 του Οργανισμού ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 25ης Φεβρουαρίου 1997, Τ-149/94 και Τ-181/94, Kernkraftwerke Lippe-Ems κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. II-161, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε

τις προσφυγές της με τις οποίες είχε ζητήσει την ακύρωση των αποφάσεων της Επιτροπής 94/95/Ευρατόμ, της 4ης Φεβρουαρίου 1994, και 94/285/Ευρατόμ, της 21ης Φεβρουαρίου 1994, σχετικά με τη διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 53, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΕ (ΕΕ L 48, σ. 45, και L 122, σ. 30, αντιστοίχως).

Νομικό πλαίσιο

2 Σύμφωνα με το άρθρο 1, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΕ, η Κοινότητα

«έχει ως αποστολή να συμβάλλει διά της δημιουργίας των αναγκαίων προϋποθέσεων στην ταχεία ίδρυση και ανάπτυξη των πυρηνικών βιομηχανιών, στην άνοδο του βιοτικού επιπέδου εντός των κρατών μελών και στην ανάπτυξη των συναλλαγών με τις άλλες χώρες».

3 Κατά το άρθρο 2, στοιχείο δ', της Συνθήκης ΕΚΑΕ, η Κοινότητα οφείλει «να μεριμνά για τον τακτικό και δίκαιο εφοδιασμό όλων των καταναλωτών της Κοινότητας με μεταλλεύματα και πυρηνικά καύσιμα». Η εκπλήρωση της υποχρεώσεως αυτής αποτελεί το αντικείμενο του τίτλου ΙΙ, κεφάλαιο 6 (άρθρα 52 έως 76 της ίδιας Συνθήκης), το οποίο θεσπίζει κοινό καθεστώς σχετικά με τον εφοδιασμό σε μεταλλεύματα, αρχικά υλικά και ειδικά σχάσιμα υλικά.

4 Το άρθρο 52, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚΑΕ, ορίζει τα εξής: «Ο εφοδιασμός σε μεταλλεύματα, αρχικά υλικά και ειδικά σχάσιμα υλικά εξασφαλίζεται (...) βάσει της αρχής της ίσης προσβάσεως στις πηγές εφοδιασμού και διά της επιδιώξεως μιας κοινής πολιτικής εφοδιασμού». Προς τούτο, το άρθρο 52, παράγραφος 2, στοιχείο α', προβλέπει ότι «απαγορεύεται κάθε πρακτική η οποία έχει ως σκοπό την εξασφάλιση προνομιακής θέσεως σε ορισμένους καταναλωτές».

5 Για την ευδοκίμηση της πολιτικής αυτής, το άρθρο 52, παράγραφος 2, στοιχείο β', προέβλεψε τη σύσταση ενός Οργανισμού Εφοδιασμού της Ευρατόμ (στο εξής: Οργανισμός), ο οποίος, δυνάμει του άρθρου 54, έχει νομική προσωπικότητα και οικονομική αυτονομία.

6 Επιπλέον, το άρθρο 53 της Συνθήκης ορίζει τα εξής:

«Ο Οργανισμός τελεί υπό τον έλεγχο της Επιτροπής, η οποία του παρέχει τις οδηγίες της, έχει δικαίωμα αρνησικυρίας επί των αποφάσεών του και διορίζει τον γενικό διευθυντή και τον αναπληρωτή γενικό διευθυντή του.

Κάθε σιωπηρή ή ρητή πράξη του Οργανισμού, κατά την άσκηση του δικαιώματός του προαιρέσεως ή του αποκλειστικού του δικαιώματος να συνάπτει συμβάσεις προμηθειών, δύναται να αχθεί από τους ενδιαφερομένους ενώπιον της Επιτροπής, η οποία λαμβάνει απόφαση εντός προθεσμίας ενός μηνός.»

Αποκλειστικό δικαίωμα του Οργανισμού να συνάπτει τις συμβάσεις προμηθειών

7 Σύμφωνα με το άρθρο 52, παράγραφος 2, στοιχείο β', για να εκπληρώσει την αποστολή του στον τομέα του εφοδιασμού, ο Οργανισμός διαθέτει, μεταξύ άλλων, «το αποκλειστικό δικαίωμα να συνάπτει συμβάσεις προμηθείας μεταλλευμάτων, αρχικών υλικών ή ειδικών σχασίμων υλικών που προέρχονται από κράτη εντός ή εκτός της Κοινότητας».

8 Σύμφωνα με το άρθρο 55, τα κράτη μέλη ανακοινώνουν ή μεριμνούν για την ανακοίνωση προς τον Οργανισμό όλων των πληροφοριών που είναι αναγκαίες για την άσκηση, μεταξύ άλλων, του αποκλειστικού του δικαιώματος να συνάπτει συμβάσεις προμηθειών.

9 Ο εφοδιασμός σε μεταλλεύματα, αρχικά υλικά και σχάσιμα υλικά προερχόμενα εκτός της Κοινότητας διέπεται κυρίως από το άρθρο 64 της Συνθήκης, το οποίο επιβεβαιώνει ότι ο Οργανισμός, ενεργώντας ενδεχομένως στα πλαίσια των συμφωνιών που έχουν συναφθεί μεταξύ της Κοινότητας και ενός τρίτου κράτους ή διεθνούς οργανισμού, «έχει το αποκλειστικό δικαίωμα, πλην εξαιρέσεων που προβλέπονται από την παρούσα Συνθήκη, να συνάπτει συμφωνίες ή συμβάσεις (...)».

Διαδικασία αντιπαραθέσεως προσφορών και ζητήσεων

10 Το άρθρο 65, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης καθιστά εφαρμοστέα επί των προμηθειών υλικών προερχομένων εκτός Κοινότητας τη διαδικασία αντιπαραθέσεως προσφορών και ζητήσεων που ρυθμίζεται στο άρθρο 60, όσον αφορά τις προμήθειες υλικών προερχομένων από την Κοινότητα.

11 Το άρθρο 60 ορίζει τα εξής:

«Οι καταναλωτές γνωστοποιούν περιοδικώς στον Οργανισμό τις ανάγκες τους σε προμήθειες, προσδιορίζοντας τις ποσότητες, τον φυσικό και χημικό χαρακτήρα, τους τόπους προελεύσεως, τις χρήσεις, την κλιμάκωση των παραδόσεων και τους όρους των τιμών, που θα αποτελέσουν τις ρήτρες και τους όρους της συμβάσεως προμηθείας, την οποία επιθυμούν να συνάψουν.

Ομοίως οι παραγωγοί γνωστοποιούν στον Οργανισμό τις προσφορές, τις οποίες είναι σε θέση να κάνουν με όλες τις αναγκαίες προδιαγραφές και ιδίως τη διάρκεια των συμβάσεων που επιτρέπουν την κατάρτιση των προγραμμάτων παραγωγής τους. Η διάρκεια αυτών των συμβάσεων δεν δύναται να υπερβαίνει τα δέκα έτη, εκτός αν συναινεί η Επιτροπή.

Ο Οργανισμός ενημερώνει όλους τους καταναλωτές επί των προσφορών και του όγκου των αιτήσεων που έχει λάβει και τους καλεί να δώσουν τις παραγγελίες τους εντός ορισμένης προθεσμίας.

Όταν συγκεντρώνει το σύνολο των παραγγελιών αυτών ο Οργανισμός γνωστοποιεί τους όρους, υπό τους οποίους δύναται να τις ικανοποιήσει.

Αν ο Οργανισμός δεν δύνανται να ικανοποιήσει πλήρως όλες τις παραγγελίες που έχει λάβει, κατανέμει τις προμήθειες κατ' αναλογία προς τις παραγγελίες που αντιστοιχούν σε κάθε προσφορά με την επιφύλαξη των διατάξεων των άρθρων 68 και 69.

Οι τρόποι για την αντιπαράθεση προσφορών και ζητήσεων καθορίζονται με κανονισμό του Οργανισμού που υπόκειται σε έγκριση της Επιτροπής.»

12 Το άρθρο 65, δεύτερο εδάφιο, προβλέπει ωστόσο ότι

«ο Οργανισμός δύναται να καθορίζει τη γεωγραφική προέλευση των προμηθειών, εφόσον εξασφαλίζει στον καταναλωτή όρους τουλάχιστον εξίσου ευνοϊκούς προς αυτούς που διατυπώνονται στην παραγγελία».

13 Πρέπει επίσης να παρατεθεί, στο πλαίσιο αυτό, το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, το οποίο περιλαμβάνεται στο τμήμα 2, που αφορά τα υλικά που προέρχονται από την Κοινότητα, και το οποίο ορίζει τα εξής:

«Ο Οργανισμός υποχρεούται να ικανοποιεί όλες τις παραγγελίες, εκτός αν υφίστανται νομικά ή πραγματικά εμπόδια που αντιτίθενται στην εκτέλεσή τους.»

14 Στις 5 Μαΐου 1960 ο Οργανισμός εξέδωσε, σύμφωνα με το άρθρο 60, έκτο εδάφιο, της Συνθήκης, κανονισμό περί καθορισμού των διαδικασιών εκτιμήσεως των προσφορών και των ζητήσεων μεταλλευμάτων, αρχικών υλικών και ειδικών σχασίμων υλικών (ΕΕ ειδ. έκδ. 12/001, σ. 35, στο εξής: κανονισμός).

15 Ο κανονισμός θεσπίζει απλοποιημένες διαδικασίες αντιπαραθέσεως των προσφορών και των ζητήσεων μεταλλευμάτων. Συγκεκριμένα, το άρθρο 5, πρώτο εδάφιο, ορίζει τα εξής:

«Αν η Επιτροπή διαπιστώσει για ένα συγκεκριμένο προϊόν, ιδίως κατόπιν πρωτοβουλίας του Οργανισμού και μετά από ακρόαση της συμβουλευτικής επιτροπής, ότι η κατάσταση της αγοράς χαρακτηρίζεται εκ του ότι η προσφορά υπερβαίνει εμφανώς τη ζήτηση, δύναται με κατάλληλη οδηγία να καλέσει τον Οργανισμό να εφαρμόσει την απλοποιημένη διαδικασία (...).»

16 Κατά την απλοποιημένη αυτή διαδικασία, οι καταναλωτές και οι παραγωγοί δύνανται να διαπραγματεύονται απ' ευθείας και να υπογράφουν συμβάσεις προμηθειών, αφού ο Οργανισμός καθορίσει τους γενικούς όρους τους οποίους πρέπει να πληρούν οι συμβάσεις αυτές. Οι συμβάσεις αυτές κοινοποιούνται στη συνέχεια στον Οργανισμό και θεωρούνται ότι συνήφθησαν από αυτόν, αν δεν διαβιβασθεί αντίρρηση του Οργανισμού προς τους ενδιαφερομένους εντός προθεσμίας οκτώ ημερών από της λήψεως των συμβάσεων.

17 Πρέπει ωστόσο να τονισθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 5, τελευταίο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού, η διαδικασία αυτή δεν εφαρμόζεται επί των συμβάσεων προμηθειών που αφορούν τα ειδικά σχάσιμα υλικά.

18 Το άρθρο 5α του κανονισμού, που προστέθηκε με τον κανονισμό του Οργανισμού της 15ης Ιουλίου 1975 (ΕΕ ειδ. έκδ. 12/001, σ. 91), προβλέπει μια νέα απλοποιημένη διαδικασία, η οποία, ενώ εξασφαλίζει στον Οργανισμό πλήρη γνώση της αγοράς (στοιχείο β'), εξουσιοδοτεί τους καταναλωτές «να απευθύνονται απ' ευθείας στους παραγωγούς και να διαπραγματεύονται ελεύθερα με τον παραγωγό της εκλογής τους τη σύμβαση προμηθείας» (στοιχείο α').

19 Ωστόσο, σύμφωνα με το εν λόγω άρθρο 5α:

«(...)

γ) η σύμβαση προμηθείας θα περιέχει τουλάχιστον [τα κάτωθι στοιχεία]:

1. Προσδιορισμό των συμβαλλομένων μερών.

2. Ποσότητες των προς προμήθεια υλικών.

3. Ετήσια κλιμάκωση των παραδόσεων.

4. Φύση των παραδοτέων υλικών.

5. Χώρα καταγωγής των παραδοτέων υλικών. Αν ο προμηθευτής δεν δύναται να δώσει την ένδειξη καταγωγής κατά τον χρόνο συνάψεως της συμβάσεως, πρέπει να αναλάβει την υποχρέωση έναντι του καταναλωτού και του Οργανισμού να γνωστοποιήσει σε αυτούς εκ των υστέρων τη χώρα καταγωγής κάθε μερικής παραδόσεως.

6. Όρους τιμών και πληρωμής.

7. Διάρκεια των συμβάσεων.

δ) Προκειμένου να συναφθεί η σύμβαση υποβάλλεται στον Οργανισμό προς υπογραφή εντός δέκα εργασίμων ημερών.

(...)

ζ) Ο Οργανισμός πρέπει να αποφασίσει είτε να συνάψει τη σύμβαση, είτε να αρνηθεί τη σύναψή της, εντός δέκα εργασίμων ημερών από τη λήψη της συμβάσεως.

η) Η άρνηση προς σύναψη της συμβάσεως κοινοποιείται στους ενδιαφερομένους με αιτιολογημένη απόφαση. Η απόφαση αυτή δύναται να παραπεμφθεί στην Επιτροπή σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου VIII, παράγραφος 3, του καταστατικού του Οργανισμού Εφοδιασμού.»

Τιμές

20 Για τις προμήθειες που προέρχονται τόσο από την Κοινότητα όσο και εκτός της Κοινότητας, το άρθρο 67 της Συνθήκης ορίζει τα εξής:

«Εκτός εξαιρέσεων που προβλέπονται από την παρούσα Συνθήκη, οι τιμές προκύπτουν από την αντιπαράθεση προσφορών και ζητήσεων, κατά τους όρους που αναφέρονται στο άρθρο 60, προς τους οποίους τα κράτη μέλη δε δύνανται να αντιτίθενται διά των εθνικών τους νομοθεσιών.»

21 Το άρθρο 68, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης απαγορεύει «κάθε πρακτική καθορισμού τιμών, που έχει σκοπό να εξασφαλίσει σε ορισμένους καταναλωτές προνομιακή θέση, κατά καταστρατήγηση της αρχής της ίσης προσβάσεως (...)».

22 Σύμφωνα με το άρθρο 69 της Συνθήκης:

«Το Συμβούλιο, αποφασίζοντας ομοφώνως προτάσει της Επιτροπής, δύναται να καθορίζει τις τιμές», ενώ «ο Οργανισμός (...) δύναται να προτείνει στους καταναλωτές που έχουν δώσει παραγγελίες εξίσωση των τιμών».

23 Η συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενεργείας, αφενός, και της Ένωσης Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών, αφετέρου, για το εμπόριο και την εμπορική και οικονομική συνεργασία, που υπεγράφη στις 18 Δεκεμβρίου 1989 και συνήφθη, εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενεργείας, δυνάμει της αποφάσεως 90/117/Ευρατόμ της Επιτροπής, της 27ης Φεβρουαρίου 1990 (ΕΕ L 68, σ. 2, στο εξής: εμπορική συμφωνία), εφαρμόζεται, σύμφωνα με το άρθρο 2,

παράγραφος 1, στα πυρηνικά υλικά. Το άρθρο της 14 διευκρινίζει ότι «Τα εμπορεύματα αποτελούν αντικείμενο συναλλαγών μεταξύ των συμβαλλομένων μερών στις τιμές της αγοράς.»

24 Τέλος, πρέπει να μνημονευθεί το ψήφισμα του Συμβουλίου, της 16ης Σεπτεμβρίου 1986, για τους νέους στόχους της κοινοτικής ενεργειακής πολιτικής για το 1995 και τη σύγκλιση των πολιτικών των κρατών μελών (ΕΕ C 241, σ. 1), το οποίο προβλέπει, στο σημείο του 5, ότι «η ενεργειακή πολιτική της Κοινότητας και των κρατών μελών πρέπει να επιδιώκει» να διασφαλίζει:

«α) ασφαλέστερες συνθήκες εφοδιασμού και μείωση των κινδύνων απότομων διακυμάνσεων των τιμών της ενέργειας:

— (...)

— με τη γεωγραφική διαφοροποίηση των εξωτερικών ενεργειακών πηγών εφοδιασμού της Κοινότητας,

— (...)».

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου

25 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο προέβη στις ακόλουθες διαπιστώσεις:

«1 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα [KLE] (...) έχει την κυριότητα ενός πυρηνικού σταθμού στην Κάτω Σαξονία (Γερμανία) του οποίου τη λειτουργία διασφα-

λίζει η ίδια. Η προσφεύγουσα, σύμφωνα με τα πραγματικά περιστατικά που εκθέτει, ασκεί πολιτική μεσοπροθέσμου εφοδιασμού σε καύσιμα και συνάπτει κατά τακτά χρονικά διαστήματα συμβάσεις προμηθειών καλύπτουσες τις ανάγκες της σε καύσιμα για πέντε ετήσιες χρήσεις το πολύ.

2 Τον Ιούνιο του 1993 η προσφεύγουσα δημοσίευσε πρόσκληση για την υποβολή προσφορών σχετικών με την προμήθεια φυσικού ουρανίου υπό τη μορφή εξαφθοριούχου ουρανίου (στο εξής: UF_6). Στις 10 και στις 22 Νοεμβρίου 1993 συνήψε σύμβαση προμηθείας με την British Nuclear Fuels plc (στο εξής: BNFL), εταιρία εγκατεστημένη στο Ηνωμένο Βασίλειο, η οποία είχε υποβάλει την πιο συμφέρουσα προσφορά. Προς εκτέλεση της συμβάσεως αυτής, έπρεπε να παραδοθούν 400 τόνοι φυσικού ουρανίου υπό τη μορφή UF_6, το αργότερο μέχρι τις 31 Μαρτίου 1995 σε μια εταιρία εμπλουτισμού εγκατεστημένη στο έδαφος της Κοινότητας. Η συμφωνηθείσα τιμή αγοράς ανερχόταν σε 22 δολάρια ΗΠΑ (US$), πλέον ΦΠΑ, ανά χιλιόγραμμο. Η σύμβαση δεν περιελάμβανε καμία ένδειξη ως προς τον τόπο καταγωγής του προς παράδοση ουρανίου, αλλά η BNFL δεσμεύθηκε να γνωστοποιήσει στην προσφεύγουσα καθώς και στον Οργανισμό (...) το όνομα της χώρας καταγωγής, το αργότερο κατά τον χρόνο εκάστης επί μέρους παραδόσεως. Σύμφωνα με τους όρους της, η σύμβαση θα παρήγε τα αποτελέσματά της μόνον κατόπιν της εγκρίσεως του Οργανισμού.

3 Το άρθρο 5α, στοιχείο δ', του [κανονισμού] (...) ορίζει, στο πλαίσιο μιας "απλοποιημένης διαδικασίας", ότι, προκειμένου να συναφθεί μια σύμβαση προμηθείας, υποβάλλεται στον Οργανισμό προς υπογραφή. Έτσι, δυνάμει του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', ο Οργανισμός διαθέτει προθεσμία δέκα εργασίμων ημερών προκειμένου να αποφασίσει είτε να συνάψει τη σύμβαση είτε να αρνηθεί τη σύναψή της.

4 Στις 29 Νοεμβρίου 1993 υποβλήθηκε στον Οργανισμό προς υπογραφή η σύμβαση την οποία σκόπευαν να συνάψουν η KLE και η BNFL.

5 Με έγγραφο της 10ης Δεκεμβρίου 1993, το οποίο παρελήφθη στις 13 Δεκεμβρίου 1993, ήτοι την τελευταία ημέρα της προθεσμίας των δέκα εργασίμων ημερών για την υπογραφή, ο Οργανισμός ζήτησε από την προσφεύγουσα και από την BNFL στοιχεία για την καταγωγή του ουρανίου το οποίο αφορούσε η σύμβαση. Στις 14 Δεκεμβρίου 1993 η BNFL πληροφόρησε τον Οργανισμό ότι το εν λόγω ουράνιο καταγόταν από την Κοινοπολιτεία των Ανεξαρτήτων Κρατών (στο εξής: ΚΑΚ), πιθανώς από τη Ρωσία.

6 Με έγγραφο της 20ής Δεκεμβρίου 1993, ο Οργανισμός γνωστοποίησε στους συμβαλλομένους ότι η πολιτική του έχει ως σκοπό "να μη δημιουργείται πέραν των ευλόγων ορίων εξάρτηση των καταναλωτών της [Ευρωπαϊκής] Κοινότητας [Ατομικής Ενέργειας] (στο εξής: Κοινότητα ή ΕΚΑΕ) από οποιαδήποτε συγκεκριμένη πηγή εφοδιασμού και να αγοράζονται πυρηνικά υλικά που κατάγονται από τις δημοκρατίες της ΚΑΚ σε τιμές σύμφωνες προς τις τιμές της αγοράς (δηλαδή τιμές που αντανακλούν το κόστος παραγωγής και είναι παρόμοιες προς τις τιμές που ισχύουν στις χώρες με οικονομία της αγοράς)". Ο Οργανισμός εξήγησε ότι η πολιτική διαφοροποιήσεως που ακολουθεί σκοπεί στον περιορισμό του ποσοστού των καταγομένων από την ΚΑΚ προμηθειών στο 20 με 25 % των αναγκών των κατ' ιδίαν καταναλωτών της Κοινότητας. Κατά τον Οργανισμό, η υποβληθείσα από την προσφεύγουσα σύμβαση ενείχε τον κίνδυνο δημιουργίας υπερβολικά μεγάλης εξαρτήσεώς της από το ουράνιο της ΚΑΚ. Κατά τους υπολογισμούς του, εν όψει του συνόλου των προμηθειών προς την KLE που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια των τριών τελευταίων ετών, η εταιρία αυτή είχε δικαίωμα να αγοράζει ετησίως περίπου 45 τόνους φυσικού ουρανίου καταγωγής ΚΑΚ. Ο Οργανισμός παρατήρησε ότι η KLE είχε ήδη αγοράσει ποσότητες που υπερέβαιναν αισθητώς, και επί πλείονα έτη, το εύλογο επίπεδο εξαρτήσεως. Επιπλέον, οι προτεινόμενες τιμές δεν αντανακλούσαν το σύνηθες κόστος παραγωγής και δεν ήταν παρόμοιες προς τις τιμές που ίσχυαν στις χώρες με οικονομία της αγοράς. Ως εκ τούτου, ο Οργανισμός έκρινε ότι θεωρούσε απρόσφορη τη σύναψη της συμβάσεως, αλλά ζήτησε, παρά ταύτα, από τους διαδίκους να του υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους πριν από τη λήψη οριστικής αποφάσεως.

7 Στις 29 Δεκεμβρίου 1993 η προσφεύγουσα υπέβαλε το ζήτημα στην κρίση της Επιτροπής, βάσει του άρθρου 53, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, επικαλούμενη παράλειψη του Οργανισμού.

8 Στις 6 Ιανουαρίου 1994 κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα η απόφαση 1/94 του Οργανισμού, αφορώσα την υποβληθείσα στις 29 Νοεμβρίου 1993 σύμβαση προμηθείας. Κατά την απόφαση αυτή, ο Οργανισμός συνήψε τη σύμβαση της 10ης και 22ας Νοεμβρίου 1993 μεταξύ της KLE και της BNFL, προσθέτοντας έναν όρο κατά τον οποίο το παραδιδόμενο ουράνιο δεν μπορούσε να προέρχεται, είτε αμέσως είτε εμμέσως, από την ΚΑΚ.

9 Στις 10 Ιανουαρίου 1994 η Επιτροπή γνωστοποίησε στους εντολοδόχους της προσφεύγουσας ότι, κατά την άποψή της, η κοινοποιηθείσα στην προσφεύγουσα στις 6 Ιανουαρίου απόφαση του Οργανισμού είχε ληφθεί εμπροθέσμως και, ως εκ τούτου, η ενώπιόν της διαδικασία καθίστατο άνευ αντικειμένου.

10 Με έγγραφο της 20ής Ιανουαρίου 1994, η προσφεύγουσα συμπλήρωσε τον φάκελο που υπέβαλε για την κινηθείσα στις 29 Δεκεμβρίου 1993 διαδικασία, λαμβάνοντας υπόψη της την προαναφερθείσα απόφαση 1/94.

11 Εξάλλου, με δεύτερο έγγραφο της ιδίας ημερομηνίας, υπέβαλε την απόφαση αυτή στην κρίση της Επιτροπής, κατ' εφαρμογή του άρθρου 53, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.

12 Όσον αφορά την πρώτη διαδικασία που είχε ως αντικείμενο την προβαλλόμενη παράλειψη του Οργανισμού, η Επιτροπή εξέδωσε στις 4 Φεβρουαρίου 1994 την απόφαση 94/95/Ευρατόμ, σχετικά με τη διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 53, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΕ (ΕΕ L 48, σ. 45, στο εξής: απόφαση 94/95). Η Επιτροπή απέρριψε τα αιτήματα της προσφεύγουσας, τα οποία στηρίζονταν στον ισχυρισμό ότι ο Οργανισμός δεν αποφάνθηκε εντός της ταχθείσας προθεσμίας και αποσκοπούσαν, μεταξύ άλλων, στο να δώσει η Επιτροπή εντολή στον Οργανισμό να συνάψει τη σύμβαση της 10ης και 22ας Νοεμβρίου 1993. Κατά την Επιτροπή, δεν υπήρξε παράλειψη του Οργανισμού, δεδομένου ότι ο Οργανισμός εδικαιούτο να συμπληρώσει τον φάκελό του και ότι, κατά συνέπεια, η προθεσμία των δέκα εργασίμων ημερών είχε αρχίσει μόλις κατά την ημερομηνία λήψεως των αιτηθέντων συμπληρωματικών στοιχείων, ήτοι στις 14 Δεκεμβρίου 1993, και έληξε μόλις στις 6 Ιανουαρίου 1994, ημερομηνία κατά την οποία εκδόθηκε πράγματι η απόφαση 1/94.

13 Όσον αφορά τη διαδικασία που είχε ως αντικείμενο την προαναφερθείσα απόφαση 1/94, η Επιτροπή εξέδωσε στις 21 Φεβρουαρίου 1994 την απόφαση 94/285/Ευρατόμ, σχετικά με τη διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 53, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΕ (ΕΕ L 122, σ. 30, στο εξής: απόφαση 94/285). Η Επιτροπή έκρινε ότι η απόφαση του Οργανισμού ήταν νόμιμη ως προς το περιεχόμενο και, ως εκ τούτου, απέρριψε τα αιτήματα της προσφεύγουσας.

14 Υπό τις συνθήκες αυτές, η KLE έκρινε ότι η επίμαχη σύμβαση προμηθείας δεν μπορούσε να εκτελεστεί. Η KLE και η BNFL παραιτήθηκαν της εκτελέσεως της συμβάσεως.

15 Στις 8 και στις 14 Μαρτίου 1994 η KLE και η BNFL συνήψαν νέα σύμβαση προμηθείας 400 τόνων ουρανίου υπό τη μορφή UF_6 στην τιμή των 27 US$ ανά χιλιόγραμμο, η οποία περιελάμβανε τον όρον ότι το υλικό δεν θα προέρχεται είτε αμέσως είτε εμμέσως από την KAK. Η σύμβαση αυτή συνήφθη από τον Οργανισμό στις 30 Μαρτίου 1994.»

26 Υπό τις συνθήκες αυτές ασκήθηκαν η προσφυγή Τ-149/94 και η προσφυγή-αγωγή Τ-181/94, με τις οποίες ζητήθηκε να ακυρωθούν αντιστοίχως οι αποφάσεις 94/95 και 94/285 και, όσον αφορά ειδικότερα τη δεύτερη προσφυγή-αγωγή, να υποχρεωθεί η Ευρατόμ να καταβάλει στην αναιρεσείουσα το ποσό των 3 511 279,30 γερμανικών μάρκων (DM) ως αποζημίωση, πλέον τόκων προς 6 % ετησίως από της 7ης Απριλίου 1994.

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

Όσον αφορά την προσφυγή Τ-149/94

27 Η αναιρεσείουσα προέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου πέντε λόγους ακυρώσεως κατά της αποφάσεως 94/95.

28 Με τους δύο πρώτους λόγους που αφορούν παράβαση του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού και παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας και της ασφαλείας δικαίου, η αναιρεσείουσα προσήψε στον Οργανισμό ότι έκρινε καταχρηστικώς ότι έχει την ευχέρεια, αφενός, να ζητήσει συμπληρωματικά στοιχεία και, αφετέρου, να μη λάβει τελική απόφαση προτού συμπληρωθεί ο φάκελος, δηλαδή προτού περιληφθούν τα ελάχιστα στοιχεία που απαιτεί το άρθρο 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού.

29 Συναφώς, το Πρωτοδικείο έκρινε ως εξής:

«35 Έτσι, η γεωγραφική καταγωγή των προς παράδοση υλικών κατέχει κεντρική θέση μεταξύ των στοιχείων μιας συμβάσεως προμηθείας, τα οποία πρέπει να γνωστοποιούνται στον Οργανισμό στο πλαίσιο της εφαρμογής

του άρθρου 5α του κανονισμού. Πράγματι, η εκ μέρους του Οργανισμού γνώση της γεωγραφικής καταγωγής των προμηθειών είναι απαραίτητη προκειμένου να εξασφαλίζεται η ασφάλεια του εφοδιασμού την οποία επιδιώκει η εφαρμοζόμενη πολιτική εφοδιασμού, όπως επιβεβαιώνεται από την εξέταση της προσφυγής Τ-181/94 (βλ., ειδικότερα, σκέψεις 92 έως 94 κατωτέρω).

36 Επιπλέον, από αυτό καθαυτό το γράμμα του παρατεθέντος ανωτέρω άρθρου 5α, στοιχείο γ', του κανονισμού προκύπτει σαφώς ότι η εκ των υστέρων γνωστοποίηση της χώρας καταγωγής επιτρέπεται μόνον αν ο προμηθευτής δεν μπορούσε να παράσχει το στοιχείο αυτό κατά τον χρόνο συνάψεως της συμβάσεως.

37 Υπό τις συνθήκες της παρούσας υποθέσεως, όμως, προκύπτει ότι η προσφεύγουσα και ο προμηθευτής της είχαν συμφωνήσει, σιωπηρώς τουλάχιστον, ότι τα υλικά θα κατάγονταν από την KAK (...)

38 Η προσφεύγουσα, μη αναγράφοντας στη σύμβαση προμηθείας τη γεωγραφική καταγωγή του ουρανίου, μολονότι αυτή είχε συμφωνηθεί, σιωπηρώς τουλάχιστον, μεταξύ των συμβαλλομένων, υπήρξε η ίδια υπαιτία των διοικητικών δυσχερειών που αντιμετώπισε ο Οργανισμός προκειμένου να αποφανθεί. Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα δεν είχε δικαίωμα να επικαλεστεί το ευεργέτημα του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού, το οποίο τάσσει στον Οργανισμό προθεσμία δέκα εργασίμων ημερών για να αποφανθεί, εφόσον πρόκειται περί περιπτώσεων στις οποίες ανακύπτουν προβλήματα.

39 Αντιθέτως, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι, εν προκειμένω, ο Οργανισμός είχε δικαίωμα, πριν από τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', να ζητήσει από τους συμβαλλομένους να συμπληρώσουν τον φάκελο γνωστοποιώντας του την καταγωγή των προς παράδοση υλικών. Πράγματι, ούτε το άρθρο 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού ούτε η Συνθήκη απαγορεύουν ένα τέτοιο αίτημα το οποίο, αντιθέτως, δικαιολογείται από τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως.

40 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι ο Οργανισμός εξέδωσε την απόφασή του στις 6 Ιανουαρίου 1994, δηλαδή τη δέκατη εργάσιμη ημέρα από τις 14 Δεκεμβρίου 1993, ημερομηνία κατά την οποία έλαβε το αιτηθέν στοιχείο.

Η προθεσμία αυτή ήταν εύλογη και δεν συνιστούσε παράβαση του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού ούτε παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας και της ασφάλειας δικαίου, τις οποίες επικαλείται η προσφεύγουσα.

41 Συνεπώς, ο πρώτος και ο δεύτερος λογος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι.»

30 Το Πρωτοδικείο, διαπιστώνοντας ότι η αναιρεσείουσα δεν είχε αναπτύξει τον τρίτο λόγο, που αφορούσε παράβαση των κανόνων της κατανομής των αρμοδιοτήτων, έκρινε, στη σκέψη 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν συνέτρεχε λόγος να αποφανθεί επί του βασίμου του λόγου αυτού.

31 Το Πρωτοδικείο απέρριψε εν συνεχεία, στις σκέψεις 46 έως 51 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τον τέταρτο λόγο που αφορούσε έλλειψη αιτιολογίας της αποφάσεως 94/95, καθόσον από αυτή προκέκυπτε, κατά τη γνώμη του, σαφώς και απεριφράστως η συλλογιστική της Επιτροπής.

32 Τέλος, με τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως, που αφορούσε κατάχρηση εξουσίας, η αναιρεσείουσα υποστήριξε κατ' ουσίαν ότι ο Οργανισμός και η Επιτροπή δεν είχαν καμία διακριτική ευχέρεια, αλλά είχαν την υποχρέωση να συνάψουν την υποβληθείσα από την αναιρεσείουσα σύμβαση. Το Πρωτοδικείο έκρινε, στις σκέψεις 53 και 54, ότι η αναιρεσείουσα ουδόλως απέδειξε ότι ο Οργανισμός και η Επιτροπή επιδίωξαν σκοπό διαφορετικό από τον σκοπό της θέσεως σε εφαρμογή της πολιτικής εφοδιασμού.

33 Το Πρωτοδικείο, κατά συνέπεια, απέρριψε την προσφυγή Τ-149/94.

Όσον αφορά την προσφυγή-αγωγή Τ-181/94

Επί του ακυρωτικού αιτήματος

34 Η αναιρεσείουσα προέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου πέντε λόγους ακυρώσεως κατά της αποφάσεως 94/285.

35 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είχε τέσσερα σκέλη.

36 Το πρώτο και το δεύτερο σκέλος αφορούσαν αντιστοίχως παράβαση της υποχρεώσεως του Οργανισμού να συνάψει τη σύμβαση σύμφωνα με το άρθρο 5α του κανονισμού και παράβαση των άρθρων 60, 61, πρώτο εδάφιο, και 65, πρώτο εδάφιο, καθώς και των άρθρων 52, παράγραφος 2, και 64 της Συνθήκης, καθόσον η πολιτική εφοδιασμού, όπως προσδιορίστηκε και εφαρμόστηκε εν προκειμένω, προέβλεπε την ευχέρεια παρεκκλίσεως από τον νόμο της προσφοράς και της ζητήσεως κατά την άσκηση του αποκλειστικού δικαιώματος συνάψεως των συμβάσεων προμήθειας ουρανίου.

37 Συναφώς, το Πρωτοδικείο έκρινε ως εξής:

«85 Πρέπει να αναλυθεί το σύστημα εφοδιασμού που καθιερώνει το κεφάλαιο 6 της Συνθήκης υπό το φως των στόχων που ανατίθενται στην Κοινότητα. Συναφώς, από την οικονομία της Συνθήκης προκύπτει ότι η αποστολή του Οργανισμού συνίσταται στη διασφάλιση ενός από τους ουσιώδεις στόχους που η Συνθήκη αυτή αναθέτει στην Κοινότητα, με το άρθρο 2, στοιχείο δ', ήτοι της ασφάλειας του εφοδιασμού, κατ' εφαρμογή της αρχής της ίσης προσβάσεως στις πηγές, που καθιερώνει το άρθρο 52, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Τούτο προκύπτει σαφώς από το άρθρο 52, παράγραφος 2, στοιχείο β', της Συνθήκης, το οποίο προβλέπει την ίδρυση του ειδικού αυτού

οργάνου γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό και του παρέχει, καταρχήν, αποκλειστικά δικαιώματα προς διασφάλιση του ομαλού και δικαίου εφοδιασμού των καταναλωτών της Κοινότητας σε πυρηνικά υλικά καταγόμενα τόσο από την Κοινότητα όσο και από τρίτες χώρες. Πράγματι, το καθεστώς εφοδιασμού πρέπει να τίθεται σε εφαρμογή, δυνάμει της διατάξεως αυτής, από τον Οργανισμό, ο οποίος διαθέτει, προκειμένου να εκπληρώσει την αποστολή του, το αποκλειστικό δικαίωμα να συνάπτει συμβάσεις προμηθείας των προϊόντων αυτών, καταγομένων είτε από το εσωτερικό της Κοινότητας είτε εκτός αυτής (βλ. την απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1995, Τ-458/93 και Τ-523/93, ENU κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2459, σ. 57).

86 Ειδικότερα, η απλοποιημένη διαδικασία που καθιερώνει το άρθρο 5α του κανονισμού δεν στερεί από τον Οργανισμό τα αποκλειστικά του δικαιώματα (προπαρατεθείσα απόφαση ENU κατά Επιτροπής, σκέψη 73). Συνεπώς, ακόμη και στο πλαίσιο της απλοποιημένης διαδικασίας, ο Οργανισμός δικαιούται να αντιταχθεί σε σύμβαση η οποία θα μπορούσε να παρεμποδίσει την πραγματοποίηση των στόχων της Συνθήκης.

87 Εξάλλου, η αρχή της αντιπαραθέσεως της προσφοράς και της ζητήσεως πρέπει, κατά γενικό κανόνα, να τηρείται κατά την άσκηση του αποκλειστικού δικαιώματος του Οργανισμού να συνάπτει συμβάσεις προμηθειών. Αυτή η υποχρέωση αρχής απορρέει, μεταξύ άλλων, από τα άρθρα 60 και 65, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, τα οποία αφορούν τον μηχανισμό αντιπαραθέσεως, από το άρθρο 67 της Συνθήκης, κατά το οποίο οι τιμές προκύπτουν από την αντιπαράθεση αυτή, καθώς και από το άρθρο 65, δεύτερο εδάφιο, το οποίο ορίζει ότι, οσάκις ο Οργανισμός καθορίζει τη γεωγραφική καταγωγή των καταγομένων από χώρες εκτός Κοινότητας προμηθειών, υποχρεούται να εξασφαλίζει στον καταναλωτή όρους τουλάχιστον εξίσου ευνοϊκούς προς αυτούς που διατυπώνονται στην παραγγελία.

88 Ωστόσο, η Συνθήκη προβλέπει μια συγκεκριμένη εξαίρεση από την τήρηση του νόμου της προσφοράς και της ζητήσεως. Δυνάμει του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, ο Οργανισμός υποχρεούται να ικανοποιεί όλες τις παραγγελίες, "εκτός αν υφίστανται νομικά ή πραγματικά εμπόδια που αντιτίθενται στην εκτέλεσή τους". Συνεπώς, όπως δικαίως υποστηρίζει η καθής, ο Οργανισμός πρέπει σε κάθε περίπτωση να ελέγχει αν η εκτέλεση της παραγγελίας προσκρούει σε νομικά ή πραγματικά εμπόδια.

89 Εν προκειμένω, η καθής επικαλέστηκε την ύπαρξη τριών τέτοιου είδους εμποδίων, ήτοι, πρώτον, του εμποδίου που οφείλεται στις επιταγές της

πολιτικήση οποία σκοπεί στη διαφοροποίηση των εξωτερικών πηγών εφοδιασμού, δεύτερον, του εμποδίου που αφορά το ύψος των τιμών που προκύπτουν από την εμπορική συμφωνία και, τρίτον, του εμποδίου που οφείλεται στην υποχρέωση διασφαλίσεως ίσης προσβάσεως στις πηγές εφοδιασμού.

90 Συναφώς, πρέπει αρχικώς να υπομνηστεί ότι, προκειμένου περί αποφάσεων στον τομέα της οικονομικής και εμπορικής πολιτικής, καθώς και της πυρηνικής πολιτικής, ο Οργανισμός διαθέτει, οπωσδήποτε ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως στο πλαίσιο της ασκήσεως των αρμοδιοτήτων του. Υπό τις συνθήκες αυτές, ο έλεγχος του Πρωτοδικείου πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να περιοριστεί στον έλεγχο της πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως ή της καταχρήσεως εξουσίας (προπαρατεθείσα απόφαση ENU κατά Επιτροπής, σκέψη 67).

91 Όσον αφορά το πρώτο εμπόδιο, η Επιτροπή φρονεί ότι οι τιμές που προτείνουν τα κράτη της ΚΑΚ είναι τόσο χαμηλές ώστε οι κοινοτικοί καταναλωτές μπαίνουν στον πειρασμό να καλύψουν το μεγαλύτερο δυνατό τμήμα των αναγκών τους από πυρηνικά υλικά καταγόμενα από την ΚΑΚ. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, αν επιτρέπονταν απεριόριστες εισαγωγές από την ΚΑΚ, θα εδημιουργείτο εξάρτηση των κοινοτικών επιχειρήσεων από αυτήν την πηγή εφοδιασμού. Το πρόβλημα που θα ανέκυπτε θα ήταν διττό. Αφενός, οι συνεχείς παραδόσεις δεν θα μπορούσαν να εξασφαλιστούν μακροπρόθεσμα. Αφετέρου, θα υπήρχε κίνδυνος εξαφανίσεως των εναλλακτικών πηγών. Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι η πολιτική διαφοροποιήσεως εγκρίθηκε από το Συμβούλιο με το ψήφισμα της 16ης Σεπτεμβρίου 1986. Έτσι, η πιθανότητα διακυβεύσεως της ασφάλειας εφοδιασμού εντός της Κοινότητας από μαζικές εισαγωγές πυρηνικών υλών από την ΚΑΚ σε τιμές αισθητώς χαμηλότερες από τις δυτικές τιμές αποτελεί εμπόδιο υπό την έννοια του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης.

92 Το Πρωτοδικείο φρονεί ότι ο Οργανισμός μπορεί νομίμως να αντιτάσσεται στις εισαγωγές πυρηνικών υλών αν οι εισαγωγές αυτές διακυβεύουν την πραγματοποίηση των στόχων της Συνθήκης, ιδίως λόγω της επιδράσεώς τους στις πηγές εφοδιασμού. Ένας τέτοιος κίνδυνος μπορεί να θεωρηθεί ως νομικό εμπόδιο στην εκτέλεση μιας παραγγελίας, υπό την έννοια του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης (προπαρατεθείσα απόφαση ENU κατά Επιτροπής, σκέψη 64). Με άλλα λόγια, προκειμένου να διασφαλίσει τη γεωγραφική διαφοροποίηση των εξωτερικών πηγών εφοδιασμού, ο Οργανισμός διαθέτει τη διακριτική ευχέρεια να αντιτίθεται — χρησιμοποιώντας το

αποκλειστικό του δικαίωμα να συνάπτει τις συμβάσεις προμηθείας μεταλλευμάτων και άλλων πυρηνικών καυσίμων κατά τρόπον ώστε να εξασφαλίζει την ασφάλεια του εφοδιασμού κατά την αρχή της ίσης προσβάσεως στις πηγές, σύμφωνα με την αποστολή που του αναθέτει η Συνθήκη — σε ορισμένες εισαγωγές ουρανίου που συνιστούν κώλυμα στην επίτευξη αυτής της διαφοροποιήσεως (προπαρατεθείσα απόφαση ENU κατά Επιτροπής, σκέψη 68).

93 Εν προκειμένω, όσον αφορά τον ενδεχόμενο κίνδυνο για την ασφάλεια εφοδιασμού, δεν αμφισβητήθηκε ότι ο όγκος των προμηθειών που εισάγονται από την ΚΑΚ στην Κοινότητα έχει αυξηθεί σημαντικά από το 1990. Η καθής ισχυρίστηκε ότι υπάρχει διαρθρωτικό έλλειμμα της παγκόσμιας παραγωγής σε σχέση με τη χρήση ουρανίου, αλλά η προσφεύγουσα το αμφισβήτησε. Σύμφωνα με διάγραμμα που αφορά την παραγωγή και την κατανάλωση φυσικού ουρανίου στη Δύση από το 1994 έως το 2004, το οποίο η προσφεύγουσα κατέθεσε στη δικογραφία, το ονομαστικό παραγωγικό δυναμικό θα υπερβεί τη ζήτηση το έτος 2000. Ωστόσο, επισημαίνεται ότι, κατά το διάγραμμα αυτό, η ζήτηση μεταξύ του 1994 και του 2000 υπερβαίνει πάντοτε την παραγωγή.

94 Υπό τις συνθήκες αυτές, κατά τον χρόνο που η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 94/285, δεν αποκλειόταν το ενδεχόμενο διακυβεύσεως του τακτικού και δίκαιου εφοδιασμού που πρέπει να εξασφαλίζεται βάσει του άρθρου 2, στοιχείο δ', της Συνθήκης, αν επιτρεπόταν η συνέχιση των εισαγωγών πυρηνικών υλών από την ΚΑΚ σε απεριόριστες ποσότητες και αν αυτές αντικαθιστούσαν για ορισμένο χρονικό διάστημα τις προμήθειες άλλης καταγωγής, χωρίς να είναι δυνατόν να εξασφαλιστούν αυτές οι συνεχείς προμήθειες μακροπρόθεσμα.

95 Συνεπώς, πρέπει να αναγνωριστεί ότι πράγματι υπήρχε το πρώτο νομικό εμπόδιο το οποίο επικαλείται η Επιτροπή.

96 Όσον αφορά το δεύτερο εμπόδιο, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το σύστημα εφοδιασμού που θεσπίζει η Συνθήκη σκοπεί στην πραγματοποίηση των εισαγωγών πυρηνικών υλικών στην Κοινότητα στις τιμές της αγοράς. Η αρχή αυτή αναγνωρίστηκε, ιδίως με το άρθρο 14 της εμπορικής συμφωνίας, ως εφαρμοστέα στις σχέσεις μεταξύ της Κοινότητας και της ΕΣΣΔ ή, μεταγενεστέρως, των κρατών της ΚΑΚ.

97 Όπως επισήμανε η καθής, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι οι διεθνείς συμφωνίες που συνάπτει η Κοινότητα μπορεί να γεννούν δικαιώματα και υποχρεώσεις για τις επιχειρήσεις.

98 Όσον αφορά τη σύμβαση για την προστασία από πυρηνικά υλικά, εγκαταστάσεις και μεταφορές, το Δικαστήριο αποφάνθηκε τα εξής: [απόφαση (délibération) της 14ης Νοεμβρίου 1978, 1/78, Συλλογή (μόνο σε ξενόγλωσσες εκδόσεις) 1978, σ. 2151, σκέψη 36]:

"Τα καθήκοντα της Κοινότητας αφορούν κυρίως το καθεστώς εφοδιασμού και τη διαχείριση της κοινής πυρηνικής αγοράς (...). Οι σχετικές διατάξεις της Συνθήκης παρέχουν, μαζί με τις καθαυτό διατάξεις της συμβάσεως — η οποία, κατόπιν της συνάψεώς της από την Κοινότητα, θα αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του κοινοτικού δικαίου —, επαρκή νομική βάση για τα απαιτούμενα μέτρα εφαρμογής."

99 Έτσι, το άρθρο 14 της εμπορικής συμφωνίας αποτελεί τμήμα του κοινοτικού δικαίου. Επιπλέον, δυνάμει του άρθρου 64 της Συνθήκης, ο Οργανισμός υποχρεούται να ενεργεί, ενδεχομένως, στο πλαίσιο των συμφωνιών που έχουν συναφθεί μεταξύ Κοινότητας και τρίτου κράτους.

100 Προκειμένου να κριθεί αν, εν προκειμένω, ο Οργανισμός και η Επιτροπή εφάρμοσαν ορθώς το άρθρο 14 της εμπορικής συμφωνίας, πρέπει να αναλυθούν τα διαθέσιμα στοιχεία σχετικά με τις τιμές. Σύμφωνα με πίνακα συνημμένο στην ετήσια έκθεση του Οργανισμού για το 1993, η μέση τιμή κυμαινόταν, από το 1990 έως το 1993, για τις πολυετείς μακροπρόθεσμες προμήθειες, μεταξύ 29,39 και 21,17 US$ ανά λίβρα U_3O_8 και για τις προμήθειες από τις αγορές αμέσου παραδόσεως μεταξύ 9,68 και 9,05 US$ ανά λίβρα U_3O_8. Κατά την προσφεύγουσα, η προβλεπομένη στη σύμβασή της πραγματική τιμή ανερχόταν σε 8,02 US$ ανά λίβρα U_3O_8 και, κατά την καθής, η τιμή αυτή ανερχόταν μόλις σε 6,93 US$ ανά λίβρα U_3O_8. Εν όψει του ότι, κατά την απάντηση της προσφεύγουσας σε γραπτή ερώτηση που έθεσε το Πρωτοδικείο, η προσφεύγουσα προσπάθησε να καλύψει, με την επίμαχη σύμβαση προμηθείας, όχι τρέχουσες ανάγκες, αλλά τις βασικές της ανάγκες για χρονικό διάστημα δώδεκα μηνών, η σύμβαση αυτή συναφθείσα σε τιμή κατώτερη από τη μέση τιμή που ισχύει στις αγορές αμέσου παραδόσεως δεν ήταν σύμφωνη προς τον κανόνα κατά τον οποίον οι προμήθειες πραγματοποιούνται στις τιμές της αγοράς.

101 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι αποδείχθηκε η ύπαρξη ενός δευτέρου νομικού εμποδίου, υπό την έννοια του άρθρου 61, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.

102 Όσον αφορά το τρίτο εμπόδιο στη σύναψη της συμβάσεως το οποίο οφείλεται στην υποχρέωση διασφαλίσεως ίσης προσβάσεως στις πηγές εφοδιασμού και στην απαγόρευση εξασφαλίσεως σε ορισμένο καταναλωτή προνομιακής θέσεως σε σχέση προς τους ανταγωνιστές του, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι, αν οι εισαγωγές πρέπει να περιοριστούν, η εφαρμογή ενός αποδεκτού ορίου εξαρτήσεως, καθοριζομένου, αναλόγως της καταστάσεως της αγοράς, σε ένα ανώτατο ποσοστό καταναλώσεως από τους κατ' ιδίαν καταναλωτές, είναι δικαιολογημένη προκειμένου να διασφαλιστεί η ίση πρόσβαση στις πηγές, κατά το άρθρο 52, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

103 Ο Οργανισμός, εντός των ορίων της ευρείας εξουσίας του εκτιμήσεως, καθόρισε τον μέγιστο αποδεκτό βαθμό εξαρτήσεως σε ποσοστό 25 %, λαμβάνοντας υπόψη, μεταξύ άλλων, το υφιστάμενο μακροπρόθεσμο παραγωγικό δυναμικό της KAK και το ότι η παραγωγή της KAK αντιπροσωπεύει το 25 % περίπου της παγκόσμιας παραγωγής.

104 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητήθηκε ότι η προσφεύγουσα είχε ήδη αγοράσει ποσότητες ουρανίου καταγωγής KAK υπερβαίνουσες το όριο αυτό.

105 Έτσι, δικαίως η Επιτροπή διαπίστωσε, συναφώς, ότι υπάρχει νομικό εμπόδιο υπό την έννοια του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης.

106 Πρέπει επίσης να προστεθεί ότι, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, οι ειδικές διατάξεις της Συνθήκης περί τιμών, δηλαδή τα άρθρα 67 έως 69, δεν έχουν την έννοια ότι απαγορεύουν την εφαρμογή του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, με το σκεπτικό ότι ο Οργανισμός ή η Επιτροπή δεν μπορεί να παρέμβει στις τιμές που τυγχάνουν αντικείμενο διαπραγματεύσεως στο πλαίσιο της απλοποιημένης διαδικασίας, παρά μόνον υπό τις προϋποθέσεις των άρθρων 68 ή 69. Συγκεκριμένα, το άρθρο 61 έχει ακριβώς ως σκοπό να επιτρέπει στον Οργανισμό, εφόσον υφίσταται νομικό ή πραγματικό εμπόδιο οποιασδήποτε φύσεως για την εκτέλεση ορισμένης παραγγελίας, να αντιτάσσεται στην παραγγελία αυτή παρεκκλίνοντας έτσι, ενδεχομένως, από την αρχή της αντιπαραθέσεως της προσφοράς και της

ζητήσεως που έχει εφαρμογή κυρίως σε ζητήματα τιμών, δυνάμει του άρθρου 67. Εξάλλου, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, ο Οργανισμός ουδόλως καθόρισε την τιμή προσθέτοντας στη σύμβαση όρο σχετικό με την καταγωγή των προς παράδοση υλικών.

107 Για όλους τους προεκτεθέντες λόγους, ο Οργανισμός δεν υπέπεσε σε νομικό σφάλμα ούτε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, αρνούμενος την ανεπιφύλακτη σύναψη της επίμαχης συμβάσεως προμηθείας και προσθέτοντας στη σύμβαση αυτή τον όρο ότι το ουράνιο δεν πρέπει να είναι καταγωγής ΚΑΚ.

108 Συνεπώς, η απόφαση της Επιτροπής που επικυρώνει την απόφαση του Οργανισμού δεν μπορεί να θεωρηθεί πλημμελής.

109 Επομένως, το πρώτο και το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως είναι αβάσιμα και πρέπει να απορριφθούν.»

38 Με το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου, που αφορούσε παραβίαση των σκοπών του άρθρου 1 της Συνθήκης, η αναιρεσείουσα προσήψε, αφενός, στην Επιτροπή και στον Οργανισμό ότι ενήργησαν αποκλειστώς βάσει των συμφερόντων των παραγωγών χωρίς να λάβουν υπόψη τα συμφέροντα των καταναλωτών και, αφετέρου, στην πολιτική του Οργανισμού ότι ελάχιστα μόνον προστατεύει τους εγκατεστημένους εντός της Κοινότητας παραγωγούς, οι οποίοι καλύπτουν μόνον το 20 % των κοινοτικών αναγκών σε ουράνιο, και ότι ωφελεί τους παραγωγούς ορισμένων τρίτων χωρών.

39 Το Πρωτοδικείο απέρριψε τον ισχυρισμό αυτό για τους ακόλουθους λόγους:

«113 Ο Οργανισμός επιδιώκει να διασφαλίσει την ασφάλεια εφοδιασμού και την αδιάλειπτη παράδοση στους κοινοτικούς καταναλωτές. Το να μην καθίσταται μια συγκεκριμένη πηγή προμηθείας υπερβολικά σημαντική σε σχέση προς τις εναλλακτικές πηγές εξυπηρετεί κυρίως το συμφέρον της κοινοτικής πυρηνικής βιομηχανίας. Το να πραγματοποιούνται οι εισαγωγές στις

τιμές της αγοράς εξυπηρετεί το συμφέρον της Κοινότητας στο σύνολό της και συνάδει προς τον σκοπό της αναπτύξεως του εμπορίου με τις άλλες χώρες, όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από το άρθρο 14 της εμπορικής συμφωνίας. Έτσι, όπως διεπίστωσε το Πρωτοδικείο ανωτέρω, η απόφαση 94/285 ανταποκρίνεται στις επιταγές της πολιτικής εφοδιασμού. Συνεπώς, η απόφαση αυτή δεν αντιβαίνει στην αποστολή της Κοινότητας.»

40 Το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως αφορούσε παράβαση των κανόνων λειτουργίας της κοινής αγοράς φυσικού ουρανίου, ειδικότερα των άρθρων 2, στοιχείο ζ', και 92 επ. της Συνθήκης ΕΚΑΕ, τα οποία διασφαλίζουν την ελευθερία των επιχειρηματιών να εφοδιάζονται από εγκατεστημένο εντός άλλου κράτους μέλους προμηθευτή της επιλογής τους.

41 Το Πρωτοδικείο απέρριψε την αιτίαση αυτή για τους ακόλουθους λόγους:

«117 Η ελευθερία της επιχειρήσεως να εφοδιάζεται από εγκαταστημένο εντός άλλου κράτους μέλους προμηθευτή της επιλογής της πρέπει να ασκείται εντός των εκτεθέντων ανωτέρω ορίων που καθορίζει η Συνθήκη, ειδικότερα δε κατά τρόπον ώστε να μη διακυβεύεται η ασφάλεια εφοδιασμού. Εν προκειμένω, η σύμβαση της προσφεύγουσας προσκρούει σε ορισμένα νομικά εμπόδια τα οποία, δυνάμει του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, περιορίζουν την ελευθερία αυτή. Πράγματι, μολονότι είναι αληθές ότι προμηθευτής της προσφεύγουσας ήταν μια εταιρία εγκατεστημένη εντός της Κοινότητας, η εταιρία αυτή είχε τον ρόλο μεσολαβητή, δεδομένου ότι τα προς παράδοση υλικά κατάγονταν από την ΚΑΚ.»

42 Προς στήριξη του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, η αναιρεσείουσα προέβαλε παραβίαση της αρχής της ασφαλείας δικαίου, καθόσον ο Οργανισμός επέδειξε συμπεριφορά στερούμενη διαφάνειας, της αρχής της ισότητας, καθόσον ο Οργανισμός δεν έλαβε υπόψη ότι ο εφοδιασμός της Γερμανίας σε ηλεκτρισμό εξαρτάται μόνον κατά ένα μικρό τμήμα από την πυρηνική ενέργεια και, τέλος, της αρχής της αναλογικότητας, καθόσον ο στόχος της διαφοροποιήσεως θα μπορούσε επίσης να επιτευχθεί στο πλαίσιο του άρθρου 65, δεύτερο εδάφιο, της

Συνθήκης ή των άρθρων 70 και 72 της Συνθήκης, που αφορούν την προώθηση των προγραμμάτων μεταλλευτικής έρευνας και τη δημιουργία εμπορικών αποθεμάτων και αποθεμάτων ασφαλείας.

43 Συναφώς, το Πρωτοδικείο έκρινε τα εξής:

«125 Ως προς την αιτίαση που αφορά την αρχή της ασφάλειας δικαίου, διαπιστώνεται ότι τα νομοθετήματα βάσει των οποίων έκρινε ο Οργανισμός, δηλαδή το ψήφισμα του Συμβουλίου, στο οποίο (σημείο 5, στοιχείο α', δεύτερη περίπτωση), διατυπώνεται ο στόχος της γεωγραφικής διαφοροποιήσεως των εξωτερικών πηγών εφοδιασμού της Κοινότητας, και η εμπορική συμφωνία, το άρθρο 14 της οποίας ορίζει ότι οι τιμές πρέπει να μην αφίστανται των τιμών της αγοράς, δημοσιεύθηκαν αμφότερα στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*. Η αρχή της ίσης προσβάσεως στις πηγές θεσπίστηκε με το άρθρο 52, παράγραφος 1, της ίδιας της Συνθήκης.

126 Επιπλέον, στην ετήσια έκθεση του Οργανισμού για το 1992 (βλ. τη γενική εκτίμηση της καταστάσεως του εφοδιασμού εντός της Κοινότητας), διαπιστώθηκε ότι οι εισαγωγές φυσικού ουρανίου από την ΚΑΚ αντιπροσώπευαν το 25 % περίπου των καθαρών κοινοτικών αναγκών και ότι είχαν ήδη συναφθεί συμβάσεις για μελλοντικές προμήθειες πολύ μεγάλων ποσοτήτων από την πηγή αυτή. Το ύψος των προμηθειών υλικών καταγωγής ΚΑΚ θεωρήθηκε από τον Οργανισμό και την Επιτροπή κρίσιμο, διότι, αν η παρατηρηθείσα από το 1990 τάση εξακολουθούσε να υφίσταται, θα μπορούσε να διακυβευθεί η μελλοντική ασφάλεια του εφοδιασμού. Η έκθεση εξηγεί ότι μια ομάδα εργασίας εμπειρογνωμόνων, συσταθείσα στο πλαίσιο της Συμβουλευτικής επιτροπής, κατέληξε ότι τα υλικά και οι υπηρεσίες που κατάγονταν από την ΚΑΚ προσφέρονταν στην κοινοτική αγορά σε τιμές που δεν είχαν σχέση με το διαπιστωθέν στη Δύση κόστος παραγωγής. Σύμφωνα με την έκθεση αυτή, η Επιτροπή και ο Οργανισμός έκριναν ότι ήταν δικαιολογημένη η λήψη διορθωτικών μέτρων, στηριζομένων κυρίως στο αποκλειστικό δικαίωμα συνάψεως συμβάσεων. Στην έκθεση αυτή διαπιστώθηκε επίσης ότι το πολιτικό διάβημα του Οργανισμού είχε, σε γενικές γραμμές, θετική απήχηση.

127 Έτσι, εν όψει της υπάρξεως ευπρόσιτων πηγών πληροφοριών, τις οποίες ένας ευλόγως επιμελής επιχειρηματίας αυτού του πολύ συγκεκριμένου και

σαφώς καθορισμένου τομέα τεκμαίρεται ότι γνωρίζει, δεν μπορεί να προβάλλεται η έλλειψη διαφανείας.

128 Κατά συνέπεια, η αιτίαση που αφορά την παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου πρέπει να απορριφθεί.

129 Υπογραμμίζεται ότι ο ίδιος ο Οργανισμός καθόρισε μια εσωτερική κατευθυντήρια γραμμή βάσει αριθμητικών στοιχείων, η οποία αφορά τον "αποδεκτό βαθμό εξαρτήσεως" και κατά την οποία κάθε επιχειρηματίας εγκατεστημένος εντός της Κοινότητας μπορεί να καλύπτει το πολύ 25 % περίπου των αναγκών του με υλικά από την ΚΑΚ.

130 Μολονότι είναι αληθές ότι αυτό καθαυτό το ανώτατο όριο αποδεκτής εξαρτήσεως δεν δημοσιεύθηκε, τούτο δεν μπορεί να καταστήσει παράνομη την απόφαση 94/285. Το όριο αυτό αποτελεί απλώς εσωτερικό κριτήριο εκτιμήσεως, το οποίο ο Οργανισμός ελάμβανε υπόψη προκειμένου να διασφαλίζει την ίση πρόσβαση των κοινοτικών καταναλωτών στις πηγές εφοδιασμού. Το όριο αυτό δεν αποτελούσε αυστηρό κανόνα, δεδομένου ότι η εξέλιξη της καταστάσεως στην εν λόγω αγορά επέβαλε ευέλικτη προσέγγιση. Επιπλέον, υπό τις συνθήκες της παρούσας υποθέσεως, η προσφεύγουσα μπορούσε να έχει αντιληφθεί, δεδομένου ότι είχε ήδη αγοράσει μεγάλες ποσότητες υλικών καταγομένων από την ΚΑΚ, ότι μια νέα εισαγωγή για λογαριασμό της μπορούσε να θεωρηθεί ότι αντιβαίνει στα συμφέροντα της Κοινότητας.

131 Όσον αφορά την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, η προσφεύγουσα, με τα γραπτά υπομνήματα που υπέβαλε, εκφράζει προφανώς την άποψη ότι η αρχή αυτή παραβιάζεται εάν δεν λαμβάνεται υπόψη, κατά την εκτίμηση της καταστάσεως, ο ποικίλος βαθμός εξαρτήσεως των εγκατεστημένων εντός των διαφόρων κρατών μελών επιχειρήσεων από τα πυρηνικά υλικά καταγωγής ΚΑΚ. Ωστόσο, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι η αντιβαίνουσα στο κοινοτικό δίκαιο διαφορά μεταχειρίσεως συνίσταται στο ότι η Επιτροπή παρέβη το καθήκον της να μεριμνά ώστε όλοι οι επιχειρηματίες να υποβάλλουν τις συμβάσεις προμηθείας πυρηνικών υλικών στον Οργανισμό προς σύναψη. Επί του δευτέρου αυτού σημείου, η Επιτροπή απάντησε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι δεν γνώριζε καμία περίπτωση κατά την οποία η σύμβαση δεν υποβλήθηκε στον Οργανισμό.

132 Επισημαίνεται επίσης ότι ο Οργανισμός εφαρμόζει ένα όριο αποδεκτής εξαρτήσεως προκειμένου να διασφαλίζει την ίση πρόσβαση των εγκατεστημένων εντός της Κοινότητας επιχειρήσεων στις πηγές εφοδιασμού. Η στάση αυτή δικαιολογείται βάσει του άρθρου 52, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Δεν μπορεί να απαιτείται από τον Οργανισμό και την Επιτροπή να λαμβάνουν υπόψη συγκεκριμένες καταστάσεις εντός διαφόρων κρατών μελών. Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε την ύπαρξη περιπτώσεων στις οποίες ο Οργανισμός και η Επιτροπή δεν αντιτάχθηκαν στην παράβαση του άρθρου 5α του κανονισμού.

133 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αιτίαση περί παραβιάσεως της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

134 Τέλος, όσον αφορά την αρχή της αναλογικότητας (...).

135 (...) επισημαίνεται ότι η εφαρμογή [των άρθρων 65, δεύτερο εδάφιο, 70 και 72 της Συνθήκης] δεν θα μπορούσε να επιλύσει το πρόβλημα, καθόσον ο Οργανισμός, σύμφωνα με τους στόχους της πολιτικής εφοδιασμού την οποία εφαρμόζει, έπρεπε να αντιταχθεί στις εισαγωγές από την KAK σε τιμές αφιστάμενες των τιμών της αγοράς. Εξάλλου, η σύμβαση εγκρίθηκε υπό την προϋπόθεση ότι τα υλικά δεν θα κατάγονται από την KAK. Η προϋπόθεση αυτή δεν μπορεί να είναι δυσανάλογη για τους λόγους που εκτέθηκαν ανωτέρω και ειδικότερα στις σκέψεις 92 έως 94.

136 Επομένως, η αιτίαση περί παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας πρέπει επίσης να απορριφθεί.»

44 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, που αφορούσε παράβαση των κανόνων κατανομής των αρμοδιοτήτων, η αναιρεσείουσα ισχυρίστηκε ότι ούτε ο Οργανισμός ούτε η Συμβουλευτική επιτροπή αποτελούν όργανα της Κοινότητας υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚΑΕ, ότι η διαμόρφωση της κοινής πολιτικής εφοδισμού εναπόκειται μόνο στα πολιτικά όργανα της Κοι-

νότητας, ήτοι στην Επιτροπή και στο Συμβούλιο, και ότι ο Οργανισμός είναι επιφορτισμένος αποκλειστικώς με την εμπορική πτυχή του εφοδιασμού, αλλά δεν είναι αρμόδιος για τον καθορισμό ποσοστώσεων εισαγωγής.

45 Το Πρωτοδικείο απέρριψε τον ισχυρισμό αυτό για τους ακόλουθους λόγους:

«140 Βάσει της ανωτέρω αναλύσεως (βλ. ειδικότερα, σκέψεις 85 έως 109), προκύπτει ότι, εν προκειμένω, ο Οργανισμός ακολούθησε τις κατευθυντήριες γραμμές που έχουν καθορίσει η Επιτροπή και το Συμβούλιο και ενήργησε εντός των ορίων των ευρέων περιθωρίων εκτιμήσεως που διαθέτει για τη λήψη αποφάσεων στον τομέα της οικονομικής και εμπορικής πολιτικής, καθώς και της πυρηνικής πολιτικής (προπαρατεθείσα απόφαση ENU κατά Επιτροπής, σκέψη 67). Εν πάση περιπτώσει, καθόσον η προσφεύγουσα αμφισβητεί τις εξουσίες του Οργανισμού, σημειώνεται ότι η απόφαση 94/285 εκδόθηκε από την Επιτροπή. Πράγματι, η Επιτροπή, στο πλαίσιο του ελέγχου της πράξεως του Οργανισμού την οποία έφερε ενώπιόν της η προσφεύγουσα δυνάμει του άρθρου 53, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, υιοθέτησε την εκτίμηση του Οργανισμού. Έτσι, η Επιτροπή ενέκρινε τα στοιχεία και την εκ μέρους του Οργανισμού εφαρμογή της πολιτικής εφοδιασμού, σύμφωνα με τη διαδικασία που καθιερώνει η Συνθήκη.»

46 Με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως, η αναιρεσείουσα προέβαλε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, καθόσον η απόφαση 94/285 δεν απέδειξε τη συστηματική σχέση μεταξύ των αρμοδιοτήτων του Οργανισμού και της Συνθήκης ούτε εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους, αφενός, θα εδημιουργείτο εξάρτηση της αναιρεσείουσας από το προερχόμενο από την KAK ουράνιο και, αφετέρου, η συμφωνηθείσα στη σύμβαση προμηθείας τιμή δεν αντιστοιχούσε στις συνθήκες της οικονομίας της αγοράς ή αφίστατο των τιμών αυτής.

47 Το Πρωτοδικείο απέρριψε τον ισχυρισμό αυτό για τους ακόλουθους λόγους:

«144 Το Πρωτοδικείο υπενθύμισε ήδη (βλ. σκέψη 46 ανωτέρω), αφενός, ότι από την αιτιολογία μιας πράξεως πρέπει να διαφαίνεται κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής που εξέδωσε την προσβαλλόμενη πράξη, κατά τρόπο που να καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου για να προασπίσουν τα δικαιώματά τους και στον κοινοτικό δικαστή να ασκεί τον έλεγχό του, και, αφετέρου, ότι η έκταση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως κρίνεται βάσει του πλαισίου στο οποίο αυτή εντάσσεται.

145 Η Επιτροπή κατέστησε σαφές με την απόφασή της ότι ο Οργανισμός δεν υποχρεούται να ικανοποιεί παραγγελίες οσάκις υφίστανται νομικά ή πραγματικά εμπόδια που αντιτίθενται στην εκτέλεσή τους (δέκατη τέταρτη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως 94/285). Στη συνέχεια, η Επιτροπή εξέτασε την πολιτική εφοδιασμού καθώς και τον γενικό στόχο και τα νομοθετήματα στα οποία στηρίζεται η διαφοροποίηση των πηγών εφοδιασμού, όπως είναι το ψήφισμα του Συμβουλίου (δέκατη πέμπτη και δέκατη έκτη αιτιολογική σκέψη). Κατόπιν, η Επιτροπή επικαλέστηκε, αφενός, το άρθρο 64 της Συνθήκης, κατά το οποίο ο Οργανισμός ενεργεί ενδεχομένως στο πλαίσιο των συμφωνιών που έχουν συναφθεί μεταξύ Κοινότητας και τρίτου κράτους και, αφετέρου, την εμπορική συμφωνία και ειδικότερα το άρθρο 14 αυτής (εικοστή πρώτη αιτιολογική σκέψη). Τέλος, η Επιτροπή εξήγησε ότι η αύξηση του μεριδίου όλων των προμηθειών από την KAK, το οποίο αυτή τη στιγμή ανέρχεται σε 20 έως 25 %, ουδόλως συμβιβάζεται με τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα της Κοινότητας στον τομέα του εφοδιασμού (τριακοστή τρίτη αιτιολογική σκέψη).

146 Εν όψει του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται η απόφαση 94/285 και του ότι της αποφάσεως αυτής προηγήθηκαν, αφενός, το έγγραφο της 20ής Δεκεμβρίου 1993, του οποίου γίνεται μνεία στο σημείο 6 ανωτέρω, και, αφετέρου, η απόφαση κατά της οποίας στράφηκε η πρώτη προσφυγή, κρίνεται ότι από την αιτιολογία της αποφάσεως 94/285 διαφαίνονται σαφώς και απεριφράστως οι κύριοι λόγοι της αρνήσεως συνάψεως της συμβάσεως που υπέβαλε η προσφεύγουσα.»

48 Τέλος, η αναιρεσείουσα προέβαλε έναν πέμπτο λόγο ακυρώσεως ο οποίος αφορούσε κατάχρηση εξουσίας και υποστήριξε ότι ο Οργανισμός και η Επιτροπή ουδεμία διακριτική ευχέρεια είχαν, αλλά υποχρεούνταν να συνάψουν την υποβληθείσα από την αναιρεσείουσα σύμβαση.

49 Το Πρωτοδικείο απέρριψε τον λόγο αυτό κρίνοντας τα εξής:

«149 Όπως διαπιστώθηκε ήδη ανωτέρω (βλ. σκέψη 53), η έννοια της καταχρήσεως εξουσίας έχει συγκεκριμένο περιεχόμενο στο κοινοτικό δίκαιο και αφορά την κατάσταση κατά την οποία μια διοικητική αρχή χρησιμοποιεί τις εξουσίες της για σκοπό διαφορετικό από αυτόν για τον οποίο της έχουν παρασχεθεί. Κατά πάγια σχετική νομολογία, μια απόφαση πάσχει κατάχρηση εξουσίας όταν, βάσει αντικειμενικών, ουσιωδών και συγκλινουσών ενδείξεων, έχει εκδοθεί προς επίτευξη σκοπών ξένων προς αυτούς που αναφέρει.

150 Η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύει ότι ο Οργανισμός και η Επιτροπή επιδίωξαν διαφορετικό σκοπό και όχι τη θέση σε εφαρμογή της πολιτικής εφοδιασμού της Ευρατόμ.»

50 Συνεπώς, Πρωτοδικείο απέρριψε το αίτημα ακυρώσεως στο σύνολό του.

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

51 Δεδομένου ότι κρίθηκε ότι η προσαπτόμενη στον Οργανισμό συμπεριφορά και η άρνηση της Επιτροπής να δεχθεί τα αιτήματα που της υπέβαλε η αναιρεσείουσα ουδεμία πλημμέλεια ενείχαν, το Πρωτοδικείο απέρριψε ως αβάσιμο το αίτημα αποζημιώσεως.

Η αίτηση αναιρέσεως

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως αναιρέσεως στο σύνολό της

52 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη και καλεί το Δικαστήριο να την απορρίψει κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, με το αιτιολογικό ότι αποτελεί επανάληψη της προσφυγής που ασκήθηκε πρωτοδίκως και δεν περιέχει προσδιορίσιμους ειδικούς νομικούς λόγους κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Συνεπώς, η αίτηση αναιρέσεως δεν είναι σύμφωνη προς τις διατάξεις του άρθρου 52 του Οργανισμού ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου ούτε προς το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

53 Η Επιτροπή προσθέτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί ως απαράδεκτη για τον λόγο ότι, κατά παράβαση του άρθρου 112, παράγραφος 1, στοιχείο α', του Κανονισμού Διαδικασίας, δεν αναφέρει την ορθή κατοικία της αναιρεσείουσας, η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 1, του γερμανικού νόμου περί των εταιριών περιορισμένης ευθύνης (GmbH), κείται στο Lingen (Ems). Δεν αμφισβητείται όμως ότι η αίτηση αναιρέσεως αναφέρει ως κατοικία: «Rheinlanddamm 24, D-44139 Dortmund».

54 Η εκτίμηση του βασίμου του πρώτου λόγου που προβάλλει η Επιτροπή προς στήριξη της ενστάσεως απαραδέκτου εξαρτάται από την εμπεριστατωμένη εξέταση εκάστου των λόγων που προβάλλει η αναιρεσείουσα με την αίτηση αναιρέσεως. Πρέπει συνεπώς να γίνει αναφορά στα όσα αναπτύσσονται επί της ουσίας.

55 Όσον αφορά το ζήτημα της κατοικίας της αναιρεσείουσας, το γεγονός ότι η αίτηση αναιρέσεως αναφέρει το Dortmund, που είναι η πόλη στην οποία είναι εγκατεστημένες οι διοικητικές υπηρεσίες της αναιρεσείουσας, αντί για την πόλη του Lingen, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η τελευταία αυτή πόλη πρέπει να θεωρηθεί ο τόπος που έχει την έδρα της η εταιρία υπό την έννοια της γερμανικής

νομοθεσίας, δεν μπορεί καθεαυτό να δικαιολογήσει το απαράδεκτο της αιτήσεως αναιρέσεως. Πράγματι, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις, η παρατυπία αυτή δεν παρουσιάζει ουσιώδη χαρακτήρα ικανό να επιφέρει το τύποις απαράδεκτο της αιτήσεως αναιρέσεως, εφόσον, εν πάση περιπτώσει, από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση που προσαρτάται στην αίτηση αναιρέσεως προκύπτει ότι η αναιρεσείουσα έχει την έδρα της στο Lingen.

56 Επομένως, το δεύτερο σκέλος της ενστάσεως απαραδέκτου της Επιτροπής πρέπει να απορριφθεί.

Επί της ουσίας

57 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, με το υπόμνημα απαντήσεως, ότι τα μέλη του Πρωτοδικείου δεν έλαβαν προσωπικώς γνώση του συνόλου της δικογραφίας, αλλά έλαβαν γνώση της δικογραφίας μόνο μέσω της παρουσιάσεως — πολύ περιορισμένης και ενίοτε συγκεχυμένης — που περιείχε η έκθεση ακροατηρίου του εισηγητή δικαστή. Τούτο συνιστά παραβίαση της αρχής της αμεσότητας της διαδικασίας, καθώς και προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως.

58 Ο λόγος αυτός, ανεξάρτητα από την εκπρόθεσμη προβολή του, είναι, εν πάση περιπτώσει, προδήλως αβάσιμος. Συγκεκριμένα, η έκθεση του εισηγητή δικαστή σκοπό έχει ακριβώς να παρουσιάζει συνοπτικώς τα πραγματικά και νομικά στοιχεία της υποθέσεως, καθώς και τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα των διαδίκων, οι οποίοι μπορούν να ζητούν, πριν ή κατά τη διάρκεια της επ' ακροατηρίου συζητήσεως, να γίνουν διορθώσεις ή να διατυπώνουν επιφυλάξεις. Επιπλέον, δεν αμφισβητείται ότι οι δικαστές του Πρωτοδικείου που μετέσχον στη διάσκεψη είχαν πρόσβαση, καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας, στο σύνολο των δικογράφων, στοιχείων και εγγράφων της δικογραφίας.

Όσον αφορά την προσφυγή Τ-149/94

59 Η αναιρεσείουσα προβάλλει τέσσερις λόγους κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, καθόσον αφορά την προσφυγή Τ-149/94.

α) Επί του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού και των διατάξεων του κεφαλαίου 6 της Συνθήκης που αφορούν τον εφοδιασμό

60 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η KLE ισχυρίζεται ότι, αντίθετα προς όσα έκρινε το Πρωτοδικείο, οι διατάξεις του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού δεν επιτρέπουν στον Οργανισμό ούτε να υποβάλει αίτηση παροχής πληροφοριών ούτε να αποφασίσει να παρατείνει την προθεσμία των δέκα ημερών που προβλέπει το νομοθέτημα αυτό, το οποίο του επιβάλλει, εντός της προθεσμίας αυτής, είτε να συνάψει τη σχετική σύμβαση είτε να αρνηθεί τη σύναψή της. Η KLE προσθέτει ότι τόσο η ίδια όσο και η BNFL αγνοούσαν τη «χώρα καταγωγής» των παραδοτέων υλικών όταν υπέβαλαν τη σύμβαση στον Οργανισμό, στις 29 Νοεμβρίου 1993. Ο Οργανισμός έπρεπε να δεχθεί να του κοινοποιηθεί το στοιχείο αυτό αργότερα, χωρίς η εν λόγω αίτηση παροχής πληροφοριών να μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα παράταση της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού.

61 Διαπιστώνεται, συναφώς, ότι ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 35 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «(...) η γεωγραφική καταγωγή των προς παράδοση υλικών κατέχει κεντρική θέση μεταξύ των στοιχείων μιας συμβάσεως προμηθείας, τα οποία πρέπει να γνωστοποιούνται στον Οργανισμό στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 5α του κανονισμού», δεδομένου ότι η γνώση της καταγωγής αυτής είναι «(...) απαραίτητη προκειμένου να εξασφαλίζεται η ασφάλεια του εφοδιασμού την οποία επιδιώκει η εφαρμοζόμενη πολιτική εφοδιασμού (...)».

62 Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το άρθρο 2, στοιχείο δ', της Συνθήκης, η Κοινότητα οφείλει «να μεριμνά για τον τακτικό και δίκαιο εφοδιασμό όλων των καταναλωτών της Κοινότητας με μεταλλεύματα και πυρηνικά καύσιμα». Είναι όμως

προφανές ότι ο τακτικός εφοδιασμός συνδέεται στενά με τη διαφοροποίηση των πηγών εφοδιασμού, όπως προκύπτει από το σημείο 5, στοιχείο α', δεύτερη περίπτωση, του προπαρατεθέντος ψηφίσματος του Συμβουλίου, της 16ης Σεπτεμβρίου 1986. Το άρθρο 60 της Συνθήκης, διευκρινίζοντας ότι οι καταναλωτές πρώτων υλών γνωστοποιούν περιοδικώς στον Οργανισμό τους τόπους προελεύσεως των προμηθειών, επιβεβαιώνει τη σημασία που έχει η γνώση της γεωγραφικής καταγωγής των προμηθειών για την εκ μέρους του Οργανισμού εφαρμογή της κοινής πολιτικής εφοδιασμού.

63 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 39 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο Οργανισμός μπορούσε να ζητήσει από τους συμβαλλομένους να συμπληρώσουν τον φάκελο, γνωστοποιώντας του την καταγωγή των προς παράδοση υλικών. Μολονότι είναι αληθές ότι το άρθρο 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού επιβάλλει στον Οργανισμό την υποχρέωση να αποφανθεί εντός προθεσμίας δέκα ημερών, δεν του απαγορεύει, όταν η σύμβαση που του υποβλήθηκε δεν είναι πλήρης, ειδικότερα όταν παραλείπεται στη σύμβαση η γνωστοποίηση των στοιχείων τα οποία διαθέτουν οι συμβαλλόμενοι σχετικά με την καταγωγή των προς παράδοση υλικών, να προσφύγει σε ένα μέτρο ελέγχου όπως το προκείμενο, εφόσον, όπως ρητώς ανέφερε το Πρωτοδικείο στην εν λόγω σκέψη 39, η αίτηση παροχής πληροφοριών υποβλήθηκε εντός της εν λόγω προθεσμίας των δέκα ημερών.

64 Συγκεκριμένα, όπως τόνισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 106 των προτάσεών του, δεδομένης της σημασίας του ρόλου που διαδραματίζει ο Οργανισμός στον τομέα του εκ του εξωτερικού εφοδιασμού, δεν είναι υπερβολικό να θεωρηθεί ότι διαθέτει μια εξουσία ελέγχου, στον βαθμό που η εξουσία αυτή δικαιολογείται από τη μέριμνα ασκήσεως με μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα των ελεγκτικών καθηκόντων του, παρέχοντας συγχρόνως στα συμβαλλόμενα μέρη μια τελευταία δυνατότητα να συμπληρώσουν τη σύμβασή τους προκειμένου να επιτύχουν τη σύναψή της.

65 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι η αναιρεσείουσα και ο προμηθευτής της είχαν συμφωνήσει, τουλάχιστον σιωπηρώς, κατά τον χρόνο υποβολής της συμβάσεως στον Οργανισμό, ότι τα υλικά θα προέρχονταν από την ΚΑΚ, οπότε τα συμβαλλόμενα μέρη ήσαν σε θέση να αναγράψουν στη σύμβαση τον τόπο προελεύσεως του ουρανίου· κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 36, ότι δεν μπορούσε να γίνει δεκτή η προβλεπόμενη στο άρθρο 5α, στοιχείο γ', σημείο 5, του κανονισμού εκ των υστέρων γνωστοποίηση του στοιχείου σχετικά με τη χώρα καταγωγής. Μια τέτοια αφορώσα πραγματικά περιστατικά διαπίστωση δεν συνιστά, υπό την επιφύλαξη της αλλοιώσεως των αποδεικτικών στοιχείων, η οποία δεν αποδεικνύεται εν προκειμένω, νομικό ζήτημα

υπαγόμενο ως τέτοιο στο έλεγχο του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 1ης Ιουνίου 1994, C-136/92 P, Επιτροπή κατά Brazzelli Lualdi κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-1981, σκέψεις 47 έως 49 και 66· διάταξη της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, C-19/95 P, San Marco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4435, σκέψεις 36 έως 40, και απόφαση της 28ης Μαΐου 1998, C-7/95 P, Deere κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-3111, σκέψεις 18 έως 22).

66 Η KLE υποστηρίζει ωστόσο ότι η έννοια της «χώρας καταγωγής» που αναφέρεται στο άρθρο 5α, στοιχείο γ', σημείο 5, του κανονισμού δεν καλύπτει ένα σύνολο κρατών όπως είναι η ΚΑΚ.

67 Αρκεί συναφώς να τονισθεί ότι, λαμβανομένης υπόψη της σημασίας που έχει η εκ μέρους του Οργανισμού γνώση του τόπου προελεύσεως των υλικών σε σχέση με τις απαιτήσεις της διαφοροποιήσεως του εφοδιασμού, τα συμβαλλόμενα μέρη έπρεπε να αναφέρουν τα έστω ασαφή στοιχεία σχετικά με την προέλευση αυτή που κατείχαν κατά τον χρόνο της υποβολής της συμβάσεως. Η σιγή που τήρησαν τα συμβαλλόμενα μέρη όσον αφορά την προέλευση αυτή αποτέλεσε έτσι θεμιτό λόγο για την αίτηση παροχής συμπληρωματικών πληροφοριών του Οργανισμού, οπότε το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι, εφόσον η καταγωγή αυτή δεν αναφέρθηκε από τα συμβαλλόμενα μέρη, μολονότι τη γνώριζαν, ο Οργανισμός είχε το δικαίωμα να ζητήσει συμπληρωματικές πληροφορίες επί του σημείου αυτού, ακόμη και αν ως τόπος καταγωγής επρόκειτο να καθοριστεί η ΚΑΚ.

68 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει επίσης ότι κακώς το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 40 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, «εύλογο» το χρονικό διάστημα των είκοσι εννέα εργασίμων ημερών το οποίο, λόγω μιας απλής αιτήσεως παροχής πληροφοριών, μεσολάβησε από την υποβολή της συμβάσεως, στις 29 Νοεμβρίου 1993, έως τη θέση σε ισχύ της αποφάσεως, στις 7 Ιανουαρίου 1994, ήτοι χρονικό διάστημα περίπου τρεις φορές μεγαλύτερο από την προθεσμία που επιτακτικά προβλέπει ο κανονισμός. Το Πρωτοδικείο παραβίασε έτσι την αρχή της αναλογικότητας.

69 Ο λόγος αυτός αναιρέσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός. Συγκεκριμένα, η υποχρέωση του Οργανισμού να αποφανθεί ταχέως σχετικά με τη σύναψη μιας συμβάσεως υφίσταται μόνον εφόσον η σύμβαση περιλαμβάνει το σύνολο των πληροφοριακών στοιχείων που είναι αναγκαία για την άσκηση της αποστολής του που συνίσταται στον έλεγχο των πηγών εφοδιασμού. Υπό τις συνθήκες

αυτές, η προθεσμία του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού δεν αρχίζει να τρέχει παρά από την παραλαβή ενός πλήρους φακέλου. Κάθε άλλη ερμηνεία θα οδηγούσε τον Οργανισμό, ελλείψει επαρκών πληροφοριακών στοιχείων, να αρνείται εξ αρχής τη σύναψη της συμβάσεως, συμπεριφορά η οποία, υπό ορισμένες περιστάσεις, θα μπορούσε να αποδειχθεί υπερβολική, ειδικότερα όταν τα αναμενόμενα πληροφοριακά στοιχεία δεν δικαιολογούν μια τέτοια συνέπεια.

70 Υπό τις συνθήκες αυτές, ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε, στην εν λόγω σκέψη 40, ότι η προθεσμία των δέκα εργασίμων ημερών άρχισε να τρέχει στις 14 Δεκεμβρίου 1993, ημερομηνία κατά την οποία ο Οργανισμός έλαβε το αιτηθέν στοιχείο, οπότε, αν ληφθούν υπόψη τα Σαββατοκύριακα και οι αργίες, η απόφαση 1/94, που κοινοποιήθηκε στις 6 Ιανουαρίου 1994, εκδόθηκε εντός της προθεσμίας των δέκα εργασίμων ημερών που προβλέπεται στο άρθρο 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού.

71 Η KLE αμφισβητεί τέλος την κρίση του Πρωτοδικείου, που περιέχεται στη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σύμφωνα με την οποία προκάλεσε η ίδια τις διοικητικές δυσχέρειες που αντιμετώπισε ο Οργανισμός προκειμένου να αποφανθεί. Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο κακώς έκρινε ότι η ταχεία διαδικασία του άρθρο 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού επιφυλάσσεται μόνο για τις περιπτώσεις που δεν παρουσιάζουν προβλήματα.

72 Όπως προκύπτει ήδη από τη σκέψη 65 της παρούσας αποφάσεως, η διαπίστωση που έκανε το Πρωτοδικείο ότι τα συμβαλλόμενα μέρη είχαν, σιωπηρώς τουλάχιστον, συμφωνήσει κατά τον χρόνο υποβολής της συμβάσεως ότι τα παραδοτέα υλικά θα προέρχονταν από την KAK αποτελεί πραγματικό ζήτημα το οποίο δεν υπόκειται στον έλεγχο του Δικαστηρίου. Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι ο Οργανισμός, σε μια τέτοια περίπτωση, μπορούσε να ζητήσει συμπληρωματικά πληροφοριακά στοιχεία από τα συμβαλλόμενα μέρη προτού αποφανθεί σχετικά με τη σύναψη της συμβάσεως.

73 Επομένως, το Πρωτοδικείο δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο αναφέροντας, στη σκέψη 40, ότι «(...) η προθεσμία [εντός της οποίας ο Οργανισμός έλαβε την απόφασή του] (...) δεν συνιστούσε παράβαση του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού (...)».

74 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

β) Επί των κανόνων κατανομής των αρμοδιοτήτων

75 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα, παραπέμποντας σε όσα εξέθεσε με την προσφυγή της ενώπιον του Πρωτοδικείου, ισχυρίζεται ότι η απονεμηθείσα στον Οργανισμό αρμοδιότητα συνάψεως των συμβάσεων εφοδιασμού δεν ασκείται κατά διακριτική ευχέρεια και δεν του παρέχει τη δυνατότητα να παρατείνει τη νόμιμη προθεσμία εντός της οποίας πρέπει να αποφανθεί.

76 Συναφώς, κατά πάγια νομολογία, η αίτηση αναιρέσεως η οποία περιορίζεται στην επανάληψη των πρωτοδίκως προβληθέντων λόγων και επιχειρημάτων αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση με την οποία επιδιώκεται η επανεξέταση της ενώπιον του Πρωτοδικείου ασκηθείσας προσφυγής και η οποία δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, διάταξη της 26ης Απριλίου 1993, C-244/92 P, Κούπκα-Φλωρίδη κατά Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-2041, σκέψη 10, και προπαρατεθείσα απόφαση Deere κατά Επιτροπής, σκέψη 20). Τούτο ισχύει και στην περίπτωση κατά την οποία γίνεται απλώς και μόνο παραπομπή στους πρωτοδίκως προβληθέντες λόγους και επιχειρήματα (απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 1993, C-354/92 P, Eppe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-7027, σκέψη 8).

77 Επομένως, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

γ) Επί της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

78 Με τον τρίο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι στις σκέψεις 48 και 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Πρωτοδικείο αναφέρει μόνον την αιτιολογία της αποφάσεως 94/95 της Επιτροπής, αλλ' όχι την αιτιολογία της αποφάσεως 1/94 του Οργανισμού. Δεδομένου όμως ότι το μέτρο που υποβλήθηκε στον έλεγχο της Επιτροπής ελήφθη από τον Οργανισμό, υποχρέωση

αιτιολογήσεως υπέχει ο Οργανισμός, υπό την ιδιότητα της κοινοτικής αρχής που εξέδωσε την πράξη, και όχι η Επιτροπή. Τόσο η αίτηση παροχής πληροφοριών του Οργανισμού όσο και η εκ μέρους του εν λόγω Οργανισμού παράταση της προθεσμίας, που ήσαν βλαπτικές για τα συμβαλλόμενα μέρη, είναι πλημμελείς λόγω ελλείψεως αιτιολογίας κατά παράβαση των άρθρων 162 της Συνθήκης και 5α, στοιχείο η', του κανονισμού.

79 Η αναιρεσείουσα προσθέτει ότι ούτε το έγγραφο της 10ης Ιανουαρίου 1994 της Επιτροπής παρέχει κάποιο λόγο από τον οποίο να καθίσταται δυνατή η δικαιολόγηση της παρατάσεως της προθεσμίας που είχε ο Οργανισμός για να αποφανθεί επί της συμβάσεως. Επιπλέον, η Επιτροπή, στην απόφαση 94/95, χειρίστηκε το ζήτημα της καταγωγής των πρώτων υλών με γενικό τρόπο, ενώ έπρεπε να αναφερθεί στις έννοιες της «χώρας καταγωγής» και των «πηγών εφοδιασμού». Τέλος, η Επιτροπή θεώρησε, στην ίδια αυτή απόφαση, την KAK στο σύνολό της ως «ιδιαίτερη πηγή εφοδιασμού» από την οποία θα ήταν επικίνδυνο για την Κοινότητα να εξαρτάται, άποψη η οποία έρχεται σε αντίφαση με την ενδιάμεση συμφωνία για το εμπόριο και τα συνοδευτικά μέτρα μεταξύ των Ευρωπαϊκής Κοινότητας, της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα και της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενεργείας, αφενός, και της Ρωσικής Ομοσπονδίας, αφετέρου, που μονογραφήθηκε στις 29 Δεκεμβρίου 1994 και εγκρίθηκε με την απόφαση 95/414/ΕΚ του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 1995 (ΕΕ L 247, σ.), με την οποία η Επιτροπή δεσμεύθηκε, στο άρθρο 15, το οποίο συμπληρώθηκε με τις ανταλλαγείσες επιστολές που επισυνάφθηκαν στη συμφωνία, να θεωρεί «τη Ρωσία, ιδίως όσον αφορά την πολιτική προμηθειών στον τομέα των πυρηνικών υλών, ως πηγή προμηθειών διαφορετική και ξεχωριστή από τους λοιπούς προμηθευτές». Η KLE ζητεί, συναφώς, από το Δικαστήριο να διατάξει «(...) την προσκόμιση των σχετικών με τη διαπραγμάτευση οδηγιών του Συμβουλίου προς την Επιτροπή, καθώς και των λοιπών εγγράφων που αφορούν τις διαπραγματεύσεις με τη Ρωσία σχετικά με τη συμφωνία εταιρικής σχέσης και συνεργασίας».

80 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως, που αφορά την αιτιολογία της αποφάσεως 1/94 του Οργανισμού, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι η προσφυγή Τ-149/94 στρέφεται αποκλειστικά κατά της αποφάσεως 94/95 της Επιτροπής, της οποίας επιδιώκει την ακύρωση. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσάπτεται στο Πρωτοδικείο ότι περιορίστηκε να εκτιμήσει το βάσιμο του λόγου ακυρώσεως που αφορά την έλλειψη αιτιολογίας σχετικά με την απόφαση 94/95 και μόνον, η οποία έχει ακριβώς ως αντικείμενο την επικύρωση της αποφάσεως 1/94 του Οργανισμού.

81 Ως προς το δεύτερο σκέλος του λόγου αναιρέσεως, που αφορά την αιτιολογία της αποφάσεως 94/95 και του από 10 Ιανουαρίου 1994 εγγράφου της Επιτροπής, διαπιστώνεται ότι η αναιρεσείουσα δεν διατυπώνει καμία συγκεκριμένη αιτίαση κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Η αναιρεσείουσα περιορίστηκε στο να αναπτύξει τους λόγους και τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν πρωτοδίκως και να προβάλει έναν λόγο αφορώντα το ανεπαρκές της αιτιολογίας του από 10 Ιανουαρίου 1994 εγγράφου της Επιτροπής, μολονότι, όπως υπενθυμίστηκε στην προηγούμενη σκέψη, η προσφυγή Τ-149/94 στρέφεται κατά της αποφάσεως 94/95. Δεν μπορεί συνεπώς να προσάπτεται στο Πρωτοδικείο ότι δεν αποφάνθηκε επί της αιτιολογίας του εν λόγω εγγράφου, χωρίς να χρειάζεται να κριθεί το ζήτημα αν το έγγραφο αυτό έχει τον χαρακτήρα αποφάσεως δεκτικής προσφυγής.

82 Επομένως, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

δ) Επί της εκ μέρους του Οργανισμού φερομένης καταχρήσεως εξουσίας

83 Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι δεν δέχθηκε την ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας εκ μέρους του Οργανισμού, μολονότι μια τέτοια κατάχρηση αποδεικνύεται από το γεγονός ότι ο Οργανισμός απέστη της προηγουμένης πρακτικής του, σύμφωνα με την οποία δεχόταν την εξ ολοκλήρου κάλυψη των αναγκών σε ουράνιο από προμήθειες προερχόμενες από την ΚΑΚ, και ότι ο Οργανισμός, αρνούμενος τη σύναψη της επίδικης συμβάσεως, επιχείρησε να προστατεύσει τους δυτικούς παραγωγούς ουρανίου, επιδιώκοντας έτσι σκοπό διαφορετικό από εκείνο για τον οποίο του έχουν απονεμηθεί οι εξουσίες του.

84 Πρέπει να τονισθεί ότι το Πρωτοδικείο, αφού υπενθύμισε, στη σκέψη 53 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «(...) κατά πάγια νομολογία, μια απόφαση πάσχει κατάχρηση εξουσίας όταν, βάσει αντικειμενικών, ουσιωδών και συγκλινουσών ενδείξεων, έχει εκδοθεί προς επίτευξη σκοπών ξένων προς αυτούς που αναφέρει (...)», έκρινε, στη σκέψη 54, ότι «Η προσφεύγουσα ουδόλως αποδεικνύει ότι ο Οργανισμός και η Επιτροπή επιδίωξαν διαφορετικό σκοπό και όχι τη θέση σε εφαρμογή της πολιτικής εφοδιασμού».

85 Όπως προαναφέρθηκε στη σκέψη 65 της παρούσας αποφάσεως, δεν υπάγεται στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου να αποφανθεί σχετικά με την αξία των αποδεικτικών στοιχείων που υποβλήθηκαν στο Πρωτοδικείο, υπό την επιφύλαξη ενδεχόμενης αλλοιώσεώς τους, η οποία δεν προβάλλεται εν προκειμένω.

86 Επομένως, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

Όσον αφορά την προσφυγή Τ-181/94

Επί του αιτήματος ακυρώσεως

87 Η αναιρεσείουσα προβάλλει οκτώ λόγους αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, καθόσον αφορά την προσφυγή Τ-181/94.

α) Επί του εύρους των εξουσιών του Οργανισμού και της υπάρξεως νομικών εμποδίων για τη σύναψη της συμβάσεως

88 Κατά την αναιρεσείουσα, δεν εναπόκειται στον Οργανισμό να καθορίζει την κοινή πολιτική εφοδιασμού, δεδομένου ότι η πολιτική αυτή εμπίπτει στην αρμοδιότητα των κοινοτικών οργάνων. Ο Οργανισμός δεν διαθέτει το σημαντικό περιθώριο εκτιμήσεως που του αναγνώρισε το Πρωτοδικείο στον τομέα της πολιτικής εφοδιασμού.

89 Η KLE προσθέτει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης και το άρθρο 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού, ο Οργανισμός δεν έχει μόνο δικαίωμα, αλλά και υποχρέωση, να αρνείται τη σύναψη συμβάσεως στο σύνολό της, χωρίς να επιφέρει τροποποιήσεις στη σύμβαση, όταν κατ' αυτόν υφίσταται νομικό εμπόδιο. Δεν έχει αντιθέτως δικαίωμα να τροποποιεί το περιεχόμενο της συμβάσεως προσθέτοντας σ' αυτήν όρους.

90 Εν πάση περιπτώσει, δεν αποδείχθηκε η ύπαρξη κανενός από τα τρία νομικά εμπόδια που έγιναν δεκτά από το Πρωτοδικείο ως κωλύοντα την εκτέλεση της παραγγελίας. Συγκεκριμένα, κατά την αναιρεσείουσα, δεν υφίσταται νομικό εμπόδιο στηριζόμενο στις απαιτήσεις της πολιτικής διαφοροποιήσεως των εξωτερικών πηγών εφοδιασμού, δεδομένου ότι το επίπεδο των τιμών απορρέει από την εμπορική συμφωνία, ή στην αρχή της ίσης προσβάσεως στις πηγές εφοδιασμού, αντίθετα προς όσα έκρινε το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 90 έως 105 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

91 Συναφώς, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, ο Οργανισμός υποχρεούται να ικανοποιεί όλες τις παραγγελίες, εκτός αν υφίστανται νομικά ή πραγματικά εμπόδια, των οποίων η ύπαρξη πρέπει κατ' ανάγκη να εκτιμάται υπό το πρίσμα των σκοπών της κοινής πολιτικής εφοδιασμού, που διαλαμβάνονται στα άρθρα 2, στοιχείο δ', και 52 της Συνθήκης.

92 Μολονότι είναι αληθές ότι το εν λόγω άρθρο 61 περιλαμβάνεται στο τμήμα 2 του σχετικού με τον εφοδιασμό κεφαλαίου 6 και τιτλοφορείται «Μεταλλεύματα, αρχικά υλικά και ειδικά σχάσιμα υλικά προερχόμενα από την Κοινότητα» και ότι στη Συνθήκη δεν γίνεται καμία αναφορά στο κείμενο αυτό σε σχέση με την προμήθεια πρώτων υλών προερχομένων από τρίτες χώρες, η δράση του Οργανισμού έναντι των τρίτων αυτών χωρών υπόκειται ομοίως, όπως τόνισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 191 των προτάσεών του, σε παρόμοιες απαιτήσεις με εκείνες του άρθρου 61, καθόσον ο Οργανισμός οφείλει να ικανοποιεί τις παραγγελίες των καταναλωτών, μεριμνώντας ώστε να μην υπάρξει υπέρβαση ορισμένων ορίων.

93 Μεταξύ των ορίων αυτών, των οποίων η υπέρβαση θα συνιστούσε νομικό εμπόδιο υπό την έννοια του άρθρου 61 της Συνθήκης, περιλαμβάνεται αναμφισβήτητα η εκπλήρωση του σκοπού του τακτικού και δίκαιου εφοδιασμού των καταναλωτών της Κοινότητας που επιδιώκει η Συνθήκη, πράγμα το οποίο υποχρεώνει τον Οργανισμό, που κατέχει συναφώς το αποκλειστικό δικαίωμα συνάψεως των συμβάσεων προμηθείας, να μεριμνά, υπό τον έλεγχο της Επιτροπής, ώστε ορισμένες παραγγελίες να μη θίγουν τη διαφοροποίηση του εφοδιασμού ή να μην παραβιάζουν την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, ανεξάρτητα από το αν η καταγωγή των προμηθειών είναι κοινοτική ή όχι. Η αποστολή αυτή του Οργανισμού τον καθιστά ουσιώδη παράγοντα της κοινής πολιτικής εφοδιασμού.

94 Περαιτέρω, ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «(...) η απλοποιημένη διαδικασία που καθιερώνει το άρθρο 5α του κανονισμού δεν στερεί από τον Οργανισμό τα αποκλειστικά του δικαιώματα (...)» και ότι, ακόμη και στο πλαίσιο αυτό, «ο Οργανισμός δικαιούται να αντιταχθεί σε σύμβαση η οποία θα μπορούσε να παρεμποδίσει την πραγματοποίηση των στόχων της Συνθήκης».

95 Επομένως, η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι ο Οργανισμός σφετερίστηκε καταχρηστικά την εξουσία καθορισμού της κοινής πολιτικής εφοδιασμού, κατά παράβαση των κανόνων περί αρμοδιότητας που προβλέπονται στη Συνθήκη υπέρ των κοινοτικών οργάνων.

96 Ειδικότερα, όπως υπενθυμίστηκε ήδη στις σκέψεις 61 έως 64 της παρούσας αποφάσεως, δεν συνάδει με τους σκοπούς της Συνθήκης να περιορίζεται η εξουσία λήψεως αποφάσεως του Οργανισμού όταν αυτός αγνοεί την προέλευση των προμηθειών ή όταν, όπως εν προκειμένω, έχει για θεμιτούς λόγους την άποψη ότι η καταγωγή των προϊόντων μπορεί να θίξει την ασφάλεια του εφοδιασμού των κρατών μελών της Κοινότητας. Εξάλλου, η αίτηση παροχής συμπληρωματικών πληροφοριών δεν μπορεί να εξομοιωθεί με τροποποίηση της συμβάσεως, καθόσον σκοπός της αιτήσεως αυτής ήταν να παρασχεθεί η δυνατότητα στον Οργανισμό να συμπληρώσει τον φάκελο με ένα σημαντικό στοιχείο σχετικά με την καταγωγή των παραδοτέων υλικών, ως προς το οποίο τα συμβαλλόμενα μέρη είχαν ήδη, σιωπηρώς τουλάχιστον, συμφωνήσει.

97 Πρέπει να προστεθεί ότι το Πρωτοδικείο ομοίως έκρινε ορθώς, στη σκέψη 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, προκειμένου περί αποφάσεων στον τομέα της οικονομικής και εμπορικής πολιτικής, καθώς και της πυρηνικής πολιτικής, όπου καθίσταται αναγκαία η αξιολόγηση πολύπλοκων οικονομικών καταστάσεων, ο Οργανισμός διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως και ότι ο δικαστικός έλεγχος πρέπει να περιορίζεται στον έλεγχο της πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως ή της καταχρήσεως εξουσίας.

98 Όσον αφορά το πρώτο νομικό εμπόδιο που αναγνώρισε το Πρωτοδικείο, που απορρέει από τις απαιτήσεις της πολιτικής διαφοροποιήσεως των πηγών εφοδιασμού, η KLE υποστηρίζει ότι δεν υφίσταται μακροπρόθεσμα απειλή εξαρτήσεως έναντι των προμηθειών που προέρχονται από την KAK. Η KLE προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι επικύρωσε την ανάλυση της Επιτροπής, η οποία, για να αποδείξει τον κίνδυνο εξαρτήσεως μακροπρόθεσμα της Κοινότητας, θεώρησε το σύνολο της KAK ως μια ενιαία πηγή εφοδιασμού, χωρίς να διακρίνει μεταξύ των πολύ διαφορετικών παραγωγικών ικανοτήτων των κρατών που διαδέχθηκαν την πρώην ΕΣΣΔ.

99 Η αναιρεσείουσα προσθέτει ότι η Επιτροπή επικαλέστηκε τις σημερινές παραγωγικές ικανότητες των κρατών της KAK, χωρίς να προβεί σε μακροπρόθεσμη αξιολόγηση των παραγωγικών ικανοτήτων, μολονότι θεωρούσε ότι τα στοιχεία αυτά είναι ουσιώδη για την εκτίμηση της εξαρτήσεως της Κοινότητας έναντι της KAK. Ήταν όμως δυνατό κατά την KLE να προβλεφθεί ότι τα σημαντικά αποθέματα στις οικείες χώρες επρόκειτο να απορροφηθούν εντός ολίγων ετών, όποια και αν είναι τα κοιτάσματα ουρανίου και οι παραγωγικές ικανότητες της KAK. Εφόσον κατά την Επιτροπή η παραγωγή των χωρών αυτών αντιπροσώπευε περίπου το 25 % της παγκόσμιας παραγωγής ουρανίου και το ποσοστό αυτό αποτελούσε συγχρόνως το ανώτατο όριο παραδεκτής εξαρτήσεως σε σχέση με τις προμήθειες που προέρχονταν από την KAK, η Επιτροπή, υποστηρίζοντας ότι η εκ μέρους μιας μεμονωμένης επιχειρήσεως εφοδιασμού υπέρβαση του ποσοστού αυτού μπορούσε να καταλήξει μακροπρόθεσμα σε απαράδεκτη εξάρτηση ολόκληρης της Κοινότητας έναντι των προερχομένων από την KAK προμηθειών, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

100 Κατά την αναιρεσείουσα, δεν είναι δυνατό να προβάλλεται σε σχέση με το ουράνιο, όπως έπραξε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 73 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ένα «διαρθρωτικό έλλειμμα» της παγκόσμιας παραγωγής σε σχέση με τη ζήτηση. Στην πραγματικότητα, η παραγωγή της Κοινότητας έχει μια «ελλειμματική διάρθρωση», καθόσον τα κοινοτικά κοιτάσματα ουρανίου είναι πολύ φτωχά. Όσο ικανή και αν είναι μια πολιτική διαφοροποιήσεως, ουδόλως μπορεί να μεταβάλει την κατάσταση αυτή, καθόσον δυνάμει των φυσικών νόμων η κατανομή των κοιτασμάτων ουρανίου στον κόσμο δεν εμπίπτει στην «πολιτική εφοδιασμού» του Οργανισμού.

101 Η αναιρεσείουσα προσάπτει επίσης στην Επιτροπή ότι έλαβε υπόψη το γεγονός ότι έχει καλύψει πλέον του 150 % των ετησίων αναγκών της αγοράζοντας στην αγορά αμέσου παραδόσεως υλικά προελεύσεως ΚΑΚ, ενώ οι καταναλωτές καλύπτουν συνήθως τις βασικές τους ανάγκες στο πλαίσιο πολυετών συμβάσεων και τις τρέχουσες ανάγκες τους, μέχρι το 10 % περίπου των ετησίων αναγκών τους, από την αγορά αμέσου παραδόσεως. Η άποψη αυτή της Επιτροπής, την οποία αναφέρει η σκέψη 83 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν είναι σύμφωνη προς την κατανομή των αρμοδιοτήτων που προέβλεψε η Συνθήκη και αντιβαίνει στη συμβατική ελευθερία και στην επιχειρηματική ελευθερία τις οποίες διασφαλίζει το γερμανικό Σύνταγμα και η κοινοτική έννομη τάξη. Στο νομικό σύστημα της Συνθήκης καμιά διάταξη δεν επιβάλλει στις επιχειρήσεις την υποχρέωση να καλύπτουν το μεγαλύτερο τμήμα των αναγκών τους στο πλαίσιο πολυετών συμβάσεων και όχι από την αγορά αμέσου παραδόσεως. Η διάρκεια ισχύος των συμβάσεων προμηθειών που συνάπτονται μεταξύ των συμβαλλομένων μερών εμπίπτει στην αρμοδιότητα των μερών αυτών και μόνο, έστω και αν ο Οργανισμός διαθέτει την αποκλειστική εξουσία να συνάπτει ή να αρνείται να συνάπτει τέτοιες συμβάσεις. Ο περιλαμβανόμενος στη σκέψη 84 ισχυρισμός της Επιτροπής, ότι ο εφοδιασμός της αναιρεσείουσας από την αγορά αμέσου παραδόσεως, όπου ετύγχανε σε σχέση με τους ανταγωνιστές της απαράδεκτων ανταγωνιστικών τιμών και πλεονεκτημάτων, συνιστά παραβίαση της αρχής της ίσης προσβάσεως στις πηγές εφοδιασμού ή προνομιακή θέση υπό την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 2, στοιχείο α', της Συνθήκης, νομικώς δεν ευσταθεί. Η απόφαση πρέπει να αναιρεθεί και για τον λόγο αυτό.

102 Κατά την αναιρεσείουσα πάντοτε, στο πλαίσιο των ελευθέρων οικονομιών της αγοράς, είναι αδιανόητο να επιβάλλονται κυρώσεις σ' έναν επιχειρηματία για το γεγονός και μόνον ότι, εκτιμώντας την εξέλιξη της αγοράς ορθότερα απ' ό,τι οι ανταγωνιστές του, συνάγει το συμπέρασμα ότι δεν πρέπει να συνάψει μακροπρόθεσμες συμβάσεις.

103 Η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας είναι διττώς απαράδεκτη.

104 Αφενός, σκοπός της επιχειρηματολογίας αυτής είναι να αμφισβητηθούν τα πραγματικά περιστατικά όπως τα διαπίστωσε το Πρωτοδικείο και να τεθεί εν αμφιβόλω η κυρίαρχη εκτίμηση του Πρωτοδικείου όσον αφορά τόσο τα περιστατικά αυτά όσο και τα αποδεικτικά στοιχεία που του υποβλήθηκαν. Μια τέτοια όμως εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, υπό την επιφύλαξη της αλλοιώσεως των αποδεικτικών στοιχείων που δεν αποδεικνύεται ούτε καν προβάλλεται από την αναιρεσείουσα, δεν εμπίπτει στον έλεγχο του Δικαστηρίου.

105 Αφετέρου, η αναιρεσείουσα, περιοριζόμενη στην επανάληψη των ισχυρισμών και επιχειρημάτων που προβλήθηκαν πρωτοδίκως, δεν αναφέρει επακριβώς τα επικρινόμενα στοιχεία της αποφάσεως της οποίας ζητεί την αναίρεση ούτε τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο και συνεκτικό το αίτημα αυτό, παραβαίνοντας έτσι το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου (βλ., στο πνεύμα αυτό, απόφαση Deree κατά Επιτροπής, όπ.π., σκέψεις 18 και 19). Αντιθέτως, οι αιτιάσεις στρέφονται κατ' ουσίαν κατά του Οργανισμού ή της Επιτροπής, χωρίς να γίνεται αναφορά στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

106 Εφόσον πρέπει να απορριφθούν οι αιτιάσεις που διατυπώθηκαν κατά της εκ μέρους του Πρωτοδικείου αναγνωρίσεως του νομικού εμποδίου που στηρίζεται στις απαιτήσεις της πολιτικής διαφοροποιήσεως των εξωτερικών πηγών εφοδιασμού, παρέλκει η εξέταση του βασίμου των αιτιάσεων που προβάλλει η αναιρεσείουσα και οι οποίες αφορούν τα λοιπά νομικά εμπόδια που δέχθηκε το Πρωτοδικείο. Πράγματι, τα ελαττώματα που μπορεί να παρουσιάζει συναφώς το σκεπτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν ασκούν εν πάση περιπτώσει επιρροή στο διατακτικό της, οπότε οι σχετικές αιτιάσεις είναι αλυσιτελείς και πρέπει να απορριφθούν (βλ., μεταξύ άλλων, διάταξη της 25ης Μαρτίου 1996, C-137/95 P, SPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-1611, σκέψεις 47 έως 49).

107 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

β) Επί των σκοπών των άρθρων 1 και 2 της Συνθήκης

108 Η KLE προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι, στο σημείο 113 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, θεώρησε την ΚΑΚ στο σύνολό της ως πηγή εφοδιασμού. Μόνον όμως τα κυρίαρχα κράτη αποτελούν πηγές εφοδιασμού. Η αναιρεσείουσα προσθέτει ότι η διαφοροποίηση των πηγών εφοδιασμού δεν συγκαταλέγεται μεταξύ των σκοπών του άρθρου 2 της Συνθήκης.

109 Αρκεί συναφώς η διαπίστωση ότι κανένας επαρκώς ακριβής και συνεκτικός νομικός λόγος δεν προβάλλεται από την αναιρεσείουσα προς στήριξη του επιχειρήματος ότι η έννοια της πηγής εφοδιασμού περιορίζεται αυστηρώς στα κράτη, αποκλειομένης μιας ομάδας κρατών ή μιας συγκεκριμένης περιοχής του κόσμου. Αντιθέτως, καμία διάταξη της Συνθήκης δεν εμποδίζει τον Οργανισμό ή την Επιτροπή να λαμβάνουν υπόψη, κατά τη διαχείριση της κοινής πολιτικής εφοδιασμού, ειδικότερα όταν πρόκειται για τον καθορισμό του «τόπου προελεύσεως» των προμηθειών, μια γεωγραφική περιοχή λιγότερο ή περισσότερο ευρεία από την επικράτεια ενός κράτους θεωρούμενου μεμονωμένα.

110 Οι επιταγές ασφάλειας και διαφοροποιήσεως των πηγών εφοδιασμού απορρέουν ευθέως από την αρχή του τακτικού και δίκαιου εφοδιασμού όλων των καταναλωτών της Κοινότητας, που διατυπώνεται στο άρθρο 2, στοιχείο δ', της Συνθήκης, όπως επισημάνθηκε ήδη στη σκέψη 62 της παρούσας αποφάσεως.

111 Επομένως, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

γ) Επί της αρχής της ασφαλείας δικαίου

112 Η KLE διατυπώνει μια αιτίαση αφορώσα την έλλειψη διαφάνειας, συνοχής και προβλεψιμότητας της συμπεριφοράς του Οργανισμού, ο οποίος εκφεύγει οποιουδήποτε δημοκρατικού ελέγχου.

113 Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι η απόφαση 1/94 του Οργανισμού δεν αναφέρει ότι η απαίτηση για τιμές μη αφιστάμενες εκείνων της αγοράς συνάγεται από το άρθρο 14 της εμπορικής συμφωνίας, δηλαδή από μια συμφωνία που συνήφθη με κράτος το οποίο έπαυσε να υφίσταται, στην οποία ωστόσο παραπέμπει το Πρωτοδικείο στη σκέψη 125 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

114 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι δεν μπορούσε να δεσμεύεται από τις διαπιστώσεις στις οποίες προέβη το 1992 μια ομάδα εργασίας αποτελούμενη από εμπειρογνώμονες και συσταθείσα στο πλαίσιο της Συμβουλευτικής επιτροπής σε συνεδρίαση κεκλεισμένων των θυρών, της οποίας τα συμπεράσματα στηρίζονταν αποκλειστικά στο δυτικό κόστος παραγωγής το οποίο δεν ταυτιζόταν με τιμές μη αφιστάμενες εκείνων της αγοράς. Ομοίως δεν μπορούσε να προβλεφθεί, κατ' αυτήν, ότι ο Οργανισμός θα συνήγε από τη διαπίστωση που περιελήφθη στην ετήσια έκθεσή του για το 1992, σύμφωνα με την οποία οι εισαγωγές φυσικού ουρανίου προελεύσεως ΚΑΚ αντιπροσώπευαν το 25 % περίπου των καθαρών κοινοτικών αναγκών, ότι «οι υφιστάμενες παραγωγικές ικανότητες μακροπρόθεσμα» της ΚΑΚ και το μερίδιό της στην παγκόσμια παραγωγή είναι επίσης 25 %. Ομοίως, η αναιρεσείουσα δεν μπορούσε να προβλέψει ότι ο Οργανισμός και η Επιτροπή δεν θα τηρούσαν τις διεθνείς συμφωνίες που συνήψαν με τα κράτη της ΚΑΚ, σύμφωνα με τις οποίες έκαστο των κρατών αυτών έπρεπε να θεωρείται ως ιδιαίτερη πηγή προμηθειών. Δεδομένου ότι ο Οργανισμός είχε συνάψει στο παρελθόν συμβάσεις με την KLE και άλλους καταναλωτές ομοίως σε τιμές «αφιστάμενες εκείνων της αγοράς», από κανένα στοιχείο δεν προέκυπτε ότι ο Οργανισμός θα συνήγε από ένα εσωτερικό έγγραφο μια εντελώς διαφορετική «κοινή πολιτική εφοδιασμού», για τον καθορισμό της οποίας εξάλλου το άρθρο 52, παράγραφος 1, δεν του αναγνωρίζει καμία εξουσία.

115 Η αναιρεσείουσα προσθέτει ότι ακόμη και ένας εξαιρετικά επιμελής επιχειρηματίας δεν μπορούσε να αναμένει ότι ο Οργανισμός θα θεωρούσε ότι η ασφάλεια εφοδιασμού της Κοινότητας θα απειλούνταν μεσοπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα

αν ένας μικρός καταναλωτής όπως αυτή, μη έχοντας συνάψει μακροπρόθεσμες συμβάσεις, κάλυπτε εντός ενός έτους το 150 % των ετησίων αναγκών του με αγορές από την αγορά αμέσου παραδόσεως.

116 Από τη σκέψη 125 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι

«(...) τα νομοθετήματα βάσει των οποίων έκρινε ο Οργανισμός, δηλαδή το ψήφισμα του Συμβουλίου, στο οποίο (σημείο 5, στοιχείο α', δεύτερη περίπτωση), διατυπώνεται ο στόχος της γεωγραφικής διαφοροποιήσεως των εξωτερικών πηγών εφοδιασμού της Κοινότητας, και η εμπορική συμφωνία, το άρθρο 14 της οποίας ορίζει ότι οι τιμές πρέπει να μην αφίστανται των τιμών της αγοράς, δημοσιεύθηκαν αμφότερα στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (...)».

117 Όπως τονίζει ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 251 των προτάσεών του, το Πρωτοδικείο αναπαρήγαγε στη σκέψη 126 τα στοιχεία που περιελάμβανε η ετήσια έκθεση του Οργανισμού για το έτος 1992, όσον αφορά, πρώτον, το υψηλό επίπεδο των εισαγωγών φυσικού ουρανίου προελεύσεως ΚΑΚ και των συμβάσεων που συνήφθησαν για τις προσεχείς παραδόσεις, δεύτερον, το επίπεδο των ισχυουσών τιμών, «(...) που δεν είχαν καμία σχέση με το κόστος παραγωγής που διαπιστώθηκε στη Δύση», καθώς και, τρίτον, την κατά την Επιτροπή και τον Οργανισμό ανάγκη λήψεως διορθωτικών μέτρων· ορθώς κατέληξε συνεπώς το Πρωτοδικείο, στη σκέψη 127, ότι «(...) εν όψει της υπάρξεως ευπρόσιτων πηγών πληροφοριών, τις οποίες ένας ευλόγως επιμελής επιχειρηματίας αυτού του πολύ συγκεκριμένου και σαφώς καθορισμένου τομέα τεκμαίρεται ότι γνωρίζει, δεν μπορεί να προβάλλεται η έλλειψη διαφανείας».

118 Κατά τα λοιπά, η αναιρεσείουσα δεν προσδιόρισε σαφώς τα επικρινόμενα στοιχεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και περιορίστηκε να παρουσιάσει και να αναπτύξει επιχειρήματα που αφορούν αμιγώς πραγματικά περιστατικά, χωρίς να προβάλει κανένα νομικό στοιχείο ικανό να θέσει εν αμφιβόλω την εκτίμηση του Πρωτοδικείου.

119 Επομένως, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

δ) Επί της υποχρεώσεως ίσης μεταχειρίσεως

120 Η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι δεν εξέτασε δεόντως τις αιτιάσεις της που αφορούσαν την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως.

121 Εκθέτει ότι το άρθρο 52, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, της Συνθήκης επιβάλλει την υποχρέωση στον Οργανισμό να μην προβαίνει σε οποιαδήποτε διάκριση μεταξύ των καταναλωτών, βασιζόμενη επί της χρήσεως των ζητουμένων προμηθειών την οποία προτίθενται αυτοί να κάνουν. Η εκ μέρους του Οργανισμού εφαρμογή του «εσωτερικού κριτηρίου εκτιμήσεως» τον οδηγεί να χορηγεί στις μεγάλες κρατικές επιχειρήσεις τις ίδιες ποσότητες ουρανίου που προέρχονται από κράτη της ΚΑΚ με εκείνες που χορηγεί στις μικρές ιδιωτικές και νομικά ανεξάρτητες επιχειρήσεις, ενώ οι πρώτες μπορούν να καταρτίζουν πολύ καλύτερα και πιο μακροπρόθεσμα τα σχέδιά τους απ' ό,τι οι μικρές επιχειρήσεις όπως η αναιρεσείουσα. Μια τέτοια συμπεριφορά συνιστά μεταχείριση συνεπαγόμενη διακρίσεις.

122 Επιβάλλεται εκ νέου η διαπίστωση ότι η αναιρεσείουσα δεν διευκρινίζει τους λόγους για τους οποίους η εκ μέρους του Πρωτοδικείου, στη σκέψη 132 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έγκριση της στάσης του Οργανισμού, που συνίσταται στην εφαρμογή ενός ορίου αποδεκτής εξαρτήσεως προκειμένου να διασφαλίζεται η ίση πρόσβαση των εγκατεστημένων εντός της Κοινότητας επιχειρήσεων στις πηγές εφοδιασμού, είναι νομικά αμφισβητήσιμη.

123 Επομένως, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

ε) Επί της αρχής της αναλογικότητας

124 Η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο, αφενός, ότι αγνόησε το ότι ο Οργανισμός, υπερβαίνοντας τις εξουσίες του, θέσπισε ο ίδιος την πολιτική εφοδιασμού χωρίς να έχει εξετάσει τις δυνατότητες που παρέχουν τα άρθρα 65,

δεύτερο εδάφιο, 70 και 72 της Συνθήκης, και, αφετέρου, ότι δεν διαπίστωσε ότι η εκ των υστέρων προσθήκη μιας ρήτρας στη σύμβαση παραδόσεως συνιστά επίσης σοβαρή προσβολή της συμβατικής ελευθερίας που προστατεύεται από την κοινοτική έννομη τάξη. Για μια τέτοια προσβολή θα έπρεπε να έχει υπάρξει ειδική δικαιολογία από πλευράς της αρχής της αναλογικότητας.

125 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, το καταστατικό του Οργανισμού και το άρθρο 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού, ο Οργανισμός έχει μόνον εξουσία να συνάπτει ή να αρνείται να συνάψει συνολικά τη σύμβαση που του έχει υποβληθεί και όχι να προσθέσει σ' αυτή νέα ρήτρα. Μόνο το άρθρο 65, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης αναγνωρίζει στον Οργανισμό το δικαίωμα να παρεμβαίνει στη συμβατική σχέση για να καθορίζει τη γεωγραφική προέλευση των προμηθειών. Ακόμη και σ' αυτήν όμως την περίπτωση, ο Οργανισμός δεν μπορεί να ενεργεί παρά μόνον εφόσον διασφαλίζει στον καταναλωτή όρους τουλάχιστον εξίσου ευνοϊκούς με εκείνους που διατυπώνονται στην παραγγελία. Αναλογική εφαρμογή του άρθρου 65, δεύτερο εδάφιο, αποκλείεται, για τον λόγο ότι εν προκειμένω οι όροι παραδόσεως τροποποιήθηκαν εις βάρος των συμβαλλομένων μερών, οπότε επιβάλλεται μόνον η υποχρέωση που προβλέπεται στο άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης. Δεδομένου ότι δεν υπήρχε κανένα νομικό ή υλικό εμπόδιο για την εκτέλεση της συμβάσεως, ο Οργανισμός όφειλε συνεπώς να τη συνάψει. Εάν ενδεχομένως υπήρχε πράγματι νομικό εμπόδιο για την εκτέλεση της συμβάσεως, το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης θα επέβαλλε στον Οργανισμό να αρνηθεί να τη συνάψει. Ο Οργανισμός όμως, συνάποντας τη σύμβαση παρ' όλ' αυτά και προσθέτοντας σ' αυτήν έναν όρο, υπερέβη τις αρμοδιότητές του.

126 Από τις σκέψεις 92 έως 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η συνέχιση των εισαγωγών πυρηνικών υλικών προερχομένων από την KAK θα μπορούσε να θίξει την απαίτηση τακτικού εφοδιασμού, πράγμα το οποίο συνιστά εκτίμηση που εκφεύγει του ελέγχου του Δικαστηρίου. Συναφώς, το Πρωτοδικείο δικαιολόγησε επαρκώς το σύννομο του όρου περί προελεύσεως που έθεσε ο Οργανισμός, από πλευράς της αρχής της αναλογικότητας, αναφερόμενο στην ανάγκη αναγνωρίσεως της εξουσίας του Οργανισμού να αντιτάσσεται σε εισαγωγές ουρανίου εφόσον θίγουν τη γεωγραφική διαφοροποίηση των πηγών εφοδιασμού.

127 Όσον αφορά το επιχείρημα σχετικά με την έλλειψη αρμοδιότητας του Οργανισμού να θέτει όρο για τη σύναψη της συμβάσεως και την έλλειψη εμποδίων για την εκτέλεση της συμβάσεως, πρέπει να γίνει αναφορά στις σκέψεις 61 έως 65 της παρούσας αποφάσεως.

128 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί ο πέμπτος λόγος που προβάλλει η KLE.

στ) Επί των κανόνων κατανομής των αρμοδιοτήτων

129 Η KLE φρονεί ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη την οργάνωση των αρμοδιοτήτων που θεσπίζει η Συνθήκη αναγνωρίζοντας στον Οργανισμό το δικαίωμα να καθορίζει την κοινή πολιτική εφοδιασμού, ενώ αυτός δεν διαθέτει παρά «οιονεί συμβολαιογραφικές αρμοδιότητες» και εξουσίες αμιγώς εμπορικής φύσεως.

130 Ο έκτος αυτός λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί για τους ίδιους λόγους που περιέχονται στις σκέψεις 63 και 91 έως 95 της παρούσας αποφάσεως.

ζ) Επί της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

131 Η KLE υποστηρίζει, πρώτον, ότι το Πρωτοδικείο δεν τήρησε την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει, μη αποφαινόμενο επί της αιτιάσεως ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε συστηματική σχέση μεταξύ των αρμοδιοτήτων του Οργανισμού και της Συνθήκης και μη διατυπώνοντας τους λόγους για τους οποίους η αναιρεσείουσα είχε περιέλθει σε κατάσταση εξαρτήσεως από τις προερχόμενες από την KAK παραδόσεις και η τιμή αγοράς που είχε συμφωνηθεί στη σύμβαση δεν αντιστοιχούσε στις συνθήκες της αγοράς.

132 Δεύτερον, η απόφαση 94/285 δεν διευκρινίζει τι πρέπει να νοείται ως προστασία των συμφερόντων της Κοινότητας «μακροπρόθεσμα», περιέχει μια διακύμανση του «εσωτερικού κριτηρίου εκτιμήσεως» του Οργανισμού μεταξύ 20 και 25 % και συνδέει το κριτήριο αυτό όχι με την ικανότητα παραγωγής των κρατών της ΚΑΚ, αλλά με το σύνολο των προμηθειών, συμπεριλαμβανομένης της απορροφήσεως παλαιών αποθεμάτων.

133 Τρίτον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η προσφυγή, αντίθετα προς όσα υποστηρίζει το Πρωτοδικείο στη σκέψη 146 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν αφορά τους λόγους της αρνήσεως συνάψεως της συμβάσεως που αντέταξε ο Οργανισμός, αλλά τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή δεν άσκησε το δικαίωμα που της παρέχει το άρθρο 53, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.

134 Πρέπει, καταρχάς, να απορριφθεί ως απαράδεκτο το σκέλος του λόγου αναιρέσεως που αφορά το μη σύννομο της αιτιολογίας της αποφάσεως 94/285 της Επιτροπής, σε σχέση με το κριτήριο που αφορά την ικανότητα παραγωγής των κρατών της ΚΑΚ. Το τμήμα αυτό της επιχειρηματολογίας της KLE στρέφεται, πράγματι, όπως τόνισαν η Επιτροπή και ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 275 των προτάσεών του, κατά της αποφάσεως 94/285 και δεν θέτει εν αμφιβόλω την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Επιπλέον, η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας αφορά αμιγώς πραγματικά στοιχεία της δικογραφίας και δεν περιέχει νομικούς ισχυρισμούς.

135 Εν συνεχεία, όσον αφορά τη φερόμενη έλλειψη αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να τονισθεί ότι το Πρωτοδικείο ανέφερε, στη σκέψη 145, ότι «(...) η Επιτροπή κατέστησε σαφές με την απόφασή της ότι ο Οργανισμός δεν υποχρεούται να ικανοποιεί παραγγελίες οσάκις υφίστανται νομικά ή πραγματικά εμπόδια που αντιτίθενται στην εκτέλεσή τους (δέκατη τέταρτη

αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως 94/285)» και ότι η Επιτροπή επικαλέστηκε «(...) το άρθρο 64 της Συνθήκης, κατά το οποίο ο Οργανισμός ενεργεί ενδεχομένως στο πλαίσιο των συμφωνιών που έχουν συναφθεί μεταξύ Κοινότητας και τρίτου κράτους (...) (εικοστή πρώτη αιτιολογική σκέψη)».

136 Το Πρωτοδικείο, αναφερόμενο σαφώς στο άρθρο 64 της Συνθήκης, το οποίο έχει ως κύριο αντικείμενο να αναγνωρισθεί στον Οργανισμό το αποκλειστικό δικαίωμα να συνάπτει, στο πλαίσιο συμφωνιών που έχουν συναφθεί με τρίτο κράτος ή διεθνή οργανισμό, συμβάσεις προμηθειών προερχομένων από το εξωτερικό της Κοινότητας, απάντησε συνεπώς στον λόγο που αφορούσε την αρμοδιότητα που απονέμει στον εν λόγω Οργανισμό η Συνθήκη. Επιπλέον, η περιεχόμενη στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση μνεία νομικών ή υλικών εμποδίων που στηρίζουν την αρμοδιότητα του Οργανισμού να αρνηθεί να ικανοποιήσει παραγγελίες προμηθειών συνιστά μια άλλη σιωπηρή αλλά σαφή αναφορά στο άρθρο 61 της Συνθήκης, το οποίου το περιεχόμενο έχει επίσης εφαρμογή, όπως προκύπτει από τη σκέψη 92 της παρούσας αποφάσεως, στα υλικά που προέρχονται από τρίτες χώρες.

137 Περαιτέρω, ως προς το αν το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε επί των λόγων για τους οποίους η Επιτροπή θεωρούσε ότι η KLE θα περιήρχετο σε κατάσταση εξαρτήσεως από τις προερχόμενες από την KAK προμήθειες, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο, στη σκέψη 145 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, συνοψίζοντας και επικυρώνοντας το κύριο τμήμα της αιτιολογίας της αποφάσεως 94/285, υιοθέτησε την αιτιολογία της Επιτροπής και απέρριψε έτσι τις αιτιάσεις της αναιρεσείουσας.

138 Βεβαίως το Πρωτοδικείο δεν απάντησε ρητώς στο επιχείρημα της KLE ότι η Επιτροπή δεν εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους η συμφωνηθείσα στη σύμβαση τιμή δεν αντιστοιχούσε στις συνθήκες της οικονομίας της αγοράς ή αφίστατο των τιμών αυτής. Ωστόσο, στη σκέψη 145 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο αναφέρθηκε στο άρθρο 14 της εμπορικής συμφωνίας, βάσει της οποίας οι εμπορικές ανταλλαγές μεταξύ της Κοινότητας και της

ΕΣΣΔ υπόκεινται στην απαίτηση τιμών μη αφισταμένων εκείνων της αγοράς. Επιπλέον, στη σκέψη 146, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι από την αιτιολογία της αποφάσεως της Επιτροπής, όπως εκτέθηκε στη σκέψη 145, προέκυπταν «(...) σαφώς και απεριφράστως οι κύριοι λόγοι της αρνήσεως συνάψεως της συμβάσεως που υπέβαλε η προσφεύγουσα», πράγμα το οποίο του παρείχε τη δυνατότητα, όπως τόνισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 279 των προτάσεών του, να μην εξετάσει ρητώς τη σχετική με το επίπεδο των τιμών αιτίαση.

139 Επομένως, ο έβδομος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

η) Επί της καταχρήσεως εξουσίας

140 Η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι δεν έλεγξε, προτού εξετάσει αν ο Οργανισμός είχε κάνει χρήση των εξουσιών του για τον σκοπό για τον οποίο του έχουν απονεμηθεί, αν τα μέτρα που έλαβε ο Οργανισμός ενέπιπταν πράγματι στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων που αυτός έχει δυνάμει της Συνθήκης.

141 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο, μη διακρίνοντας μεταξύ του Οργανισμού και της Επιτροπής όταν αναφέρει ότι η KLE δεν απέδειξε ότι αμφότεροι επιδίωξαν σκοπό διαφορετικό από τη θέση σε εφαρμογή της πολιτικής εφοδιασμού, απέκρυψε το γεγονός ότι, με τον ισχυρισμό αυτό, η αναιρεσείουσα είχε σκοπό να προσάψει στην Επιτροπή ότι δεν χρησιμοποίησε το δικαίωμα αρνησικυρίας που έχει έναντι της εκ μέρους του Οργανισμού υπερβάσεως των εξουσιών που του αναγνωρίζει η Συνθήκη, σύμφωνα με το άρθρο της 43, πρώτο εδάφιο. Κατά την αναιρεσείουσα, από το έγγραφο του Οργανισμού της 20ής Δεκεμβρίου 1993, που μνημονεύεται στη σκέψη 6 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, προκύπτει ότι γνώμονας για την απόφαση του Οργανισμού υπήρξε η προστασία των δυτικών παραγωγών, πράγμα που δεν συνάδει με τις εξουσίες που ο Οργανισμός έχει δυνάμει της Συνθήκης. Από τις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου μπορούσε συνεπώς να συναχθεί κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους του Οργανισμού, για την οποία η Επιτροπή θα έπρεπε να είχε επιβάλει κυρώσεις.

142 Ο ισχυρισμός ότι το Πρωτοδικείο δεν έλεγξε την εκ μέρους του Οργανισμού άσκηση των αρμοδιοτήτων του πρέπει να απορριφθεί. Αρκεί συναφώς να αναφερθούν οι σκέψεις 85 και 89 έως 106 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στις οποίες το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε επί της φύσεως και του εύρους των αρμοδιοτήτων του Οργανισμού, καθώς και επί του συννόμου της αποφάσεως της Επιτροπής σε σχέση με αυτές, εξακριβώνοντας ειδικότερα ότι τα τρία εμπόδια που προέβαλε η Επιτροπή για να δικαιολογήσει τον όρο περί προελεύσεως ήσαν βάσιμα.

143 Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι το Πρωτοδικείο δεν διέκρινε μεταξύ του Οργανισμού και της Επιτροπής, στο τμήμα της αποφάσεως που αφορά την απόκρουση του ισχυρισμού περί καταχρήσεως εξουσίας, αρκεί η διαπίστωση ότι η αναιρεσείουσα δεν προέβαλε κανένα νομικό επιχείρημα ικανό να θέσει εν αμφιβόλω την εκτίμηση του Πρωτοδικείου σύμφωνα με την οποία η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε ότι ο Οργανισμός και η Επιτροπή επιδίωξαν σκοπό διαφορετικό από εκείνον της θέσεως σε εφαρμογή της πολιτικής εφοδιασμού της Ευρατόμ.

144 Όσον αφορά τέλος την αναφορά που έκανε το Πρωτοδικείο στο από 20 Δεκεμβρίου 1993 έγγραφο του Οργανισμού, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, πέραν του γεγονότος ότι οι σκέψεις 149 και 150 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ουδόλως αναφέρουν το έγγραφο αυτό, με το επιχείρημα αυτό σκοπείται η αμφισβήτηση της εκ μέρους του Πρωτοδικείου εκτιμήσεως των αποδεικτικών στοιχείων, πράγμα το οποίο δεν μπορεί να γίνει δεκτό στο πλαίσιο της αναιρέσεως, εφόσον με το επιχείρημα δεν μπορεί να αποδειχθεί αλλοίωση των εν λόγω αποδεικτικών στοιχείων.

145 Επομένως, ο όγδοος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

146 Η KLE ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο, απορρίπτοντας το αίτημα αποζημιώσεως για τον λόγο ότι η συμπεριφορά του Οργανισμού και η άρνηση της Επιτροπής να δεχθεί τις προσφυγές της είναι απολύτως νόμιμες, δεν έλαβε υπόψη το γεγονός

ότι τα αιτήματα ακυρώσεως αφορούσαν αποκλειστικά τις αποφάσεις της Επιτροπής. Το αίτημα αποζημιώσεως όμως αφορούσε την αποκατάσταση της ζημίας που προκλήθηκε από την παράνομη συμπεριφορά του Οργανισμού, επί της οποίας το Πρωτοδικείο θα έπρεπε συνεπώς να αποφανθεί.

147 Όπως τόνισε η Επιτροπή, ο ισχυρισμός αυτός δεν μπορεί να γίνει δεκτός, καθόσον το Πρωτοδικείο, έχοντας κρίνει σύμφωνες προς το κοινοτικό δίκαιο τις συμπεριφορές του Οργανισμού και της Επιτροπής στο πλαίσιο της εξετάσεως των αιτημάτων περί ακυρώσεως των αποφάσεων της Επιτροπής, δέχθηκε έτσι εμμέσως πλην σαφώς το σύννομο των αποφάσεων του Οργανισμού.

148 Επομένως, ελλείψει παράνομης συμπεριφοράς καταλογιζομένης τόσο στην Επιτροπή όσο και στον Οργανισμό, το αίτημα αποζημιώσεως πρέπει να απορριφθεί.

149 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι οι λόγοι που προέβαλε η αναιρεσείουσα προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως είναι είτε απαράδεκτοι είτε αβάσιμοι. Υπό τις συνθήκες αυτές, η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί παρά να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

150 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, αν υπήρξε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της αναιρεσείουσας που ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί η αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

2) **Καταδικάζει την Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH στα δικαστικά έξοδα.**

Jann Edward Wathelet

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 22 Απριλίου 1999.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πρώτου τμήματος

P. Jann